CULORILE SEDUCȚIEI

TEKTIME

Stefano Vignaroli, Emanuela Cea Capricioasă și alții

Stefano Vignaroli

CULORILE SEDUCȚIEI

Emanuela Cea Capricioasă

Roman

Traducere de Ina Călugăreanu
2014

Stefano Vignaroli, Alessandra Montali
și alții
CULORILE SEDUCȚIEI

© 2014
Tradus de Ina Călugăreanu
Toate drepturile de reproducere şi traducere sunt rezervate
E-mail de contact: stedevigna@gmail.com
Nicio parte din această carte nu poate fi utilizată, reprodusă sau difuzată prin orice mijloace fără autorizație scrisă

Toate imaginile, inclusiv cea de copertă, sunt fără drepturi de autor şi obținute de pe site-urile gettyimages.it, shutterstock.com şi pixabay.com

Toate faptele şi personajele sunt fructul imaginației

Orice coincidență este pur întâmplătoare

PROLOG

Eram scufundată în gânduri şi îmi fumam ţigara, când un impuls irezistibil mi-a copleşit creierul şi sufletul. Trebuia neapărat să-l văd. Mi-am ales cu grijă ţinuta, o rochiţă elegantă a cărei lungime permitea să se vadă dantela de la sutien, mi-am pus ţigările şi bricheta în geantă şi am ieşit în aerul umed din acea noapte de vară. El era aşezat ca de obicei la masa din bar, sorbindu-şi melancolic băutura.

„Îmi dai un foc?", l-am întrebat, cu ţigara neaprinsă între buze. Flacăra mi-a luminat faţa şi mi-a aprins nu numai ţigara, dar şi toate simţurile. Fanteziile noastre respective s-au înălţat, au zburat sus, pentru a coborî înapoi într-un pat, între cearşafuri reci şi mângâieri languroase. Apoi s-au reîntors în interiorul fiecăruia dintre noi.

„Mulţumesc!", am spus nepăsătoare, îndepărtându-mă printre norii de fum suflaţi în umiditatea nopţii.

Să las un bărbat în mrejele dorinţei mă face să mă simt victorioasă, mă întorc acasă cu un gust ciudat în gură, aproape că pot simţi ranchiuna şi resentimentele pe care le simte faţă de mine. Iar asta mă face de obicei să mă simt bine.

Dar nu şi în acea seară, în acea seară eu eram cea care pierduse. Aveam încă ochii lui imprimaţi în minte. M-am întors şi l-am luat de mână, fără să scot vreun cuvânt. Nevoia de a-l cuceri şi de a fi cucerită era prea puternică pentru a ajunge la un pat, am găsit un colţ întunecat pe stradă şi ne-am lăsat pradă simţurilor.

Când mi-am revenit din ameţeala simţurilor, şi trebuia să mulţumesc pentru o astfel de plăcere rar experimentată în alte momente, mi-am dat seama că el nu mai era acolo, dispăruse. Eram singură în întunericul nopţii.

Zgomotul valurilor se auzea clar în tăcerea nopții. În depărtare se auzea sunetul sirenei unui vapor care se apropia de port. Pe pielea mea lipicioasă de umezeală, încă mai era mirosul pielii lui. L-am adulmecat cu plăcere şi am regăsit în mine amintirea prezentă a pasiunii care ne copleşise. M-am ridicat, mi-am rearanjat rochia şifonată cu mâinile şi, legănându-mă pe tocurile mele stiletto, am ajuns în piața luminată de lumina palidă a felinarelor. Mi-am întețit pasul, abia aşteptam să ajung în pat: eram cu adevărat epuizată. Am păşit în întunericul aleii care se afla pe dreapta, am urcat treptele până la poarta principală. În sfârşit, ajunsesem. Am reuşit doar să mă descalț şi apoi, fără să mă dezbrac, am adormit pe aşternuturi.

Am fost trezită de sunetul repetat al telefonului mobil din geanta mea care se afla la picioarele patului. Lumina dimineții inundase deja camera şi a trebuit să întredeschid ochii pentru a nu fi orbită. Am rămas nemişcată în pat, nebăgând în seamă sunetul. Ştiam deja cine era şi nu aveam intenția de a mişca nici măcar un muşchi pentru a auzi acea voce. M-am întors pe o parte şi am zâmbit satisfăcută.

CAPITOLUL 1

Luni, roşu, invidie

Luna august se apropia de sfârşit, ducând cu ea amintirile de vară şi de vacanţă. Ziua era senină şi promitea să fie călduroasă, deşi în Recanati, un oraş cocoţat pe o colină cu faţa spre Marea Adriatică şi la mică distanţă de aceasta, era greu să suferi de căldură chiar şi în plină vară. Vânturile răcoroase de de nord sau mistral măturau străzile şi pieţele oraşului pe tot parcursul anului, ceea ce făcea ca atmosfera să fie plăcută în acel anotimp, mult mai puţin în zilele gri de iarnă.

Impunătoarea statuie a lui Leopardi îşi proiecta umbra chiar în dreptul micii mese din barul din piaţă unde eu, cunoscută de toţi locuitorii oraşului sub numele de Emanuela „Capricioasa”, îmi luam micul dejun, un croisant cu cremă chantilly şi un cappuccino presărat cu cacao, amintindu-mi mie şi tuturor celorlalţi locuitori de ce Recanati era cunoscut în toată Italia şi poate în întreaga lume. De obicei, pentru o femeie de patruzeci de ani, frumoasă şi singuratică, este suficient un gest pentru a atrage chiar şi pe cel mai timid dintre bărbaţi, dar nu şi în acel „sat autentiv şi sălbatic”, unde toată lumea cunoaşte viaţa, moartea şi minunile tuturor. Aş fi împlinit patruzeci de ani în luna noiembrie a anului următor; când eram copil le reproşam părinţilor mei că m-au conceput astfel încât să mă nasc în luna morţilor, dar nu-mi mai păsa. Din punctul de vedere al celor care mă priveau, ochii mei verzi erau puşi în evidenţă în acea zi de părul meu, făcut şi mai închis la culoare decât cea naturală datorită muncii unei coafeze pricepute. Purtam o rochiţă roşie, strânsă în talie de o curea neagră cu bretele subţiri pe umeri, care îmi dezvăluia pielea

delicată, uşor ambrată de bronzul meu de vară. Partea de jos a rochiei nu ajungea să acopere genunchiul, astfel încât, în timp ce stăteam aşezată, picioarele mele, voalate de colanți de vară foarte uşori, aproape invizibili, erau puse bine în evidență. Culoarea roşie a rujului se potrivea cu un trandafir roşu pe care chelnerul îl aşezase într-o vază de sticlă subțire în centrul mesei. N-aş fi renunțat pentru nimic în lume la micul dejun la bar înainte de a merge la serviciu la agenția de turism din Corso Persiani, unde mă întorceam în acea zi de luni după trei săptămâni minunate de concediu. Am luat spuma din cappuccino cu lingura ca să nu las în ceaşcă ceva de care sunt înnebunită, am scos o țigară din pachet şi am băgat-o în gură. Am căutat ceva timp bricheta în geantă, prefăcându-mă că nu o găsesc, deşi o simțeam şi chiar o strângeam în palmă. De obicei, nu trecea mult timp până când cineva se apropia să îmi ofere un foc. Mă obişnuisem cu asta în satul turistic din Puglia, unde mă cazasem practic pe cheltuiala integrală a agenției pentru care lucram. Dar aici, în Recanati, nu părea să funcționeze. Mi-am scos bricheta şi am trecut la a doua mişcare. După ce am mutat regulatorul de gaz la minim, nu am reuşit să obțin decât scântei şi nu aprinderea flăcării. Nici în acest caz manevra nu a avut efectul dorit. Eram deja pe punctul de a îndrepta bricheta pentru a putea în sfârşit să fumez, când cineva s-a apropiat de mine. Era fostul meu soț. M-am cutremurat când l-am văzut.

„Ticălos trădător ce eşti, mai ai curajul să te apropii de mine?", m-am gândit cu mintea învolburată şi cu inima care îşi accelerase deja ritmul bătăilor. Am avut instinctul de a mă îndepărta, fără să-l privesc măcar, apoi mi-am amintit ce-mi promisesem în ziua aceea, cu doi ani mai devreme, când îl surprinsesem în pat cu amanta lui. Inima mi s-a liniştit, mintea mi-a devenit limpede. A fost ca şi cum un clopot de alarmă ar fi sunat, un ceas deşteptător ar fi sunat. A aruncat

o privire la rochia pe care o purtam, roşie ca pasiunea, roşie ca sângele pe care voiam să-l vărs pentru a-mi satisface setea de răzbunare.

„Tot mai foloseşti trucurile astea pentru a atrage bărbaţii?”, m-a apostrofat, aprinzându-mi ţigara.

„Paolo? Ce cauţi pe aici? Nu plecasei pentru totdeauna?” l-am întrebat, ieşind din gândurile mele şi privindu-l cu ochii bântuiţi.

„Păi, am stat câţiva ani la Milano cu serviciul. După cum ştii, mă hotărâsem să devin scriitor. Să fac o carieră ca atare şi să obţin faima aici, în Marche, nu ar fi fost posibil, în timp ce într-un oraş mare poţi găsi întotdeauna contactele potrivite.”

„Şi le-ai găsit?” am întrebat eu, cu o urmă de sarcasm.

„Da, sau cel puţin aşa am crezut. M-am lăsat păcălit de o scriitoare-editoare: m-a făcut să cred că vom scrie împreună un roman şi că îl vom publica, îl vom prezenta în toată Italia, îl vom traduce în cel puţin cinci limbi străine, că va fi o lansare incredibilă pe piaţă şi că împreună vom câştiga sute de mii, ba chiar milioane de euro.”

„Te culcai cu ea, nu-i aşa?” am subliniat această întrebare cu o privire bănuitoare, suflând o gură de fum.

„Sigur, şi erau nişte partide de sex fabuloase. Apoi, efectiv eu am scris romanul aproape în întregime şi ea l-a publicat sub numele ei, plătindu-mi un amărât de cec de 10.000 de euro.”

„Bănuiesc că acum cartea este în fruntea listelor de best-seller-uri şi tu nu ai avut nici măcar curajul, nu zic să o denunţi, dar măcar să o defăimezi public.”

„Nu aveam niciun suport pentru a-mi revendica drepturile. Am scris manuscrisul în casa ei şi pe calculatorul ei. Atâta timp cât i-a convenit, am stat la ea şi m-a întreţinut, apoi, când mi s-a terminat funcţia, un şut bun în fund şi înainte.”

„Voi, bărbații, sunteți incorigibili, e suficient să vedeți o fustă, nişte picioare lungi sau doi sâni frumoşi ca să vă pierdeți mințile. Dar tu, în special! Şi ce ai de gând să faci acum? Cauți refugiu la vechea ta parteneră, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, crezând că timpul poate şterge chiar şi cele mai rele fapte?" Apoi, după ce am stins țigara în scrumieră, am continuat. „Acum îți zic la revedere, trebuie să plec la serviciu. Tu cel puțin ți-ai petrecut câțiva ani din viață într-un oraş mare, în timp ce eu am continuat să trăiesc în această sătuc cu oameni bârfitori şi înguşti la minte. Leopardi a avut dreptate în privința oamenilor din Recanati: „Nici inima mea nu-mi spunea că aş fi blestemat să-mi petrec anii tinereții în acest sătuc de băştinaşi, în mijlocul unui popor ticălos şi ignorant; ale căror nume ciudate, şi adesea chiar ridicole, sunt doctrină şi cunoaşterea"."

Cu acest citat poetic, mi-am luat rămas bun de la Paolo, aruncându-i o privire provocatoare, care era un preludiu la ceea ce avea să se întâmple în orele următoare. M-a privit în timp ce mă îndepărtam până când am dispărut din fața lui, îmi imaginez că era convins că fosta lui iubită a trezit o urmă de speranță în el. În acel moment, probabil că m-a văzut mult mai atrăgătoare şi mai fermecătoare decât atunci când trăia cu mine. Cu siguranță că deja hotărâse în capul lui că va veni să mă vadă în acea seară, convins că nu va fi greu să mă recucerească. Desigur, l-aş fi lăsat stăpân pe convingerile lui. La urma urmei, răzbunarea este un fel de mâncare care trebuie mâncată rece, nu se poate şi nu trebuie să te grăbeşti dar nici să improvizezi. Între timp, până la venirea serii, trebuia să înfruntăm o zi lungă de muncă.

Am muncit toată dimineața; în acea perioadă încă mai erau oameni care îşi rezervau vacanțe, profitând de sezonul scăzut şi de prețurile mai avantajoase. La prânz, l-am

întrebat pe şef dacă pot pleca cu câteva minute mai devreme, deoarece intenționam să trec pe la o agenție imobiliară înainte de închidere.

„Abia azi te-ai întors din vacanță şi deja ceri favoruri?”

Angelo, un bărbat de şaizeci de ani, opulent şi şiret, era proprietarul agenției şi obişnuia să stea închis în biroul său, lăsându-şi angajații la dispoziția publicului. În ciuda împotrivirii mele, pentru că cealaltă fată îşi luase concediu datorită întoarcerii mele şi, prin urmare, ar fi rămas singur, mi-a dat voie, cred că a decis în sinea lui că nu ar fi fost rău să închidă magazinul cu zece minute mai devreme în acea zi.

Carla era aproape de vârsta mea, ne cunoşteam de demult şi de un timp între noi existase o relație care depăşise sfera prieteniei, o relație lesbiană care a durat timp de aproape un an. Amândouă dezamăgite de bărbații noştri, descoperisem în relațiile homosexuale o plăcere neobişnuită, care apăruse în febra căutării permanente de noi emoții pe care să le consumăm în intimitatea unui dormitor. Pentru o perioadă de timp am decis că era mult mai bine şi mai plăcut să facem dragoste una cu cealaltă decât cu un bărbat, apoi ne-am dat seama că mergeam prea departe şi că poate era mai bine să ne oprim, din simple motive de morală, conform căreia aceste relații erau considerate perverse. Ştiam foarte bine că, atunci când mă vedea, Carla încă mai simțea o dorință puternică față de mine; n-aş fi vrut să-i mai dau idei ciudate, dar în ziua aceea aveam de gând să o folosesc în scopurile mele, aşa că mă hotărâsem să mă duc să vorbesc cu ea. După ce am parcurs pe jos distanța scurtă care mă despărțea de agenția imobiliară, am ajuns acolo în momentul în care prietena mea era pe cale să închidă. Carla, o blondă frumoasă cu părul lung şi ondulat şi ochi de culoarea alunei, micuță, dar bine proporționată, a

tresărit când m-a văzut venind şi m-a lăsat să-i sărut obrajii în semn de salut, în timp ce eu am încercat cu grijă să evit să-i ating buzele.

„Aş dori să-mi pun casa la vânzare", i-am spus fără prea multe preambuluri. „Vreau să plec din această localitate. Am pus deja ochii pe un apartament în centrul oraşului Ancona; nu este cel mai bun oraş, dar totuşi este mai bine decât aici."

„Voi ține cont de aceasta, deşi nu este uşor să vinzi în această perioadă; piața este aproape moartă", mi-a răspuns ea, cu siguranță cu inima bătându-i cu putere. „Ar trebui să vin la tine acasă şi să fac poze, ca să le pun în catalog şi să le expun în vitrină."

Am continuat să ne privim în ochi: o lacrimă a izvorât din ochii de culoarea alunei, lăsându-i pe cei verzi să înțeleagă că au suferit din cauza despărțirii. O mână, una dintre cele patru, s-a întins spre cheia introdusă în încuietoarea din interiorul vitrinei, i-a dat o tură, după care două trupuri s-au trezit îmbrățişate, împletite într-o dorință de nestăvilit. Hainele au alunecat pe podea, corpurile goale erau fierbinți, mâinile le căutau cu insistență, buzele s-au găsit una de alta, sânii presați unul de celălalt.

„Doamne, Manu! Nu poți să-mi faci asta, nu poți să mă abandonezi. Nu, nu-mi doresc să mai am o relație cu tine, am decis împreună că nu este cazul. Dar îmi este de ajuns să te văd, să te văd în sat. Fără tine sunt ca în întuneric. De ce, de ce ai venit azi la mine? Chiar trebuie să fiu eu cea care te ajută să-ți vinzi casa? De ce eşti atât de dură? De ce?" Carla s-a îmbrăcat singură, nervoasă. „Fă-o şi gata. Şi nu te mai plânge", i-am răspuns, iritată de comportamentul ei.

„Nimfomană nenorocită, nenorocito", am bolborosit în sinea mea. „Am participat la jocurile tale în tot acest timp doar ca să te țin sub control. Sunt convinsă că în întuneric nu te-am

recunoscut, dar ştiu foarte bine că erai tu, în acea noapte, în patul meu, cu bărbatul meu. Şi acum a venit momentul să reglăm conturile."

Îmi amintesc foarte bine mirosul acela, mult prea bine. Cearşafurile rămăseseră îmbibate cu el şi îl simţisem chiar şi după ce le spălasem în maşina de spălat la 70°. Era un parfum foarte dulce, pe care îl depistasem apoi în parfumerie; vânzătoarea îmi explicase că era un parfum particular şi că doar câtorva persoane le plăcea din cauza unicităţii sale. În timpul cât am fost împreună, nu-l simţisem niciodată la ea... Dar acum... acum nu mai aveam nicio îndoială.

CAPITOLUL 2

Marți, verde, furie

M-am trezit foarte nemulțumită. Cu mâna am lovit ceasul deşteptător imediat ce a sunat şi l-am dat jos pe parchet. Sunetul s-a oprit şi am mai stat sub aşternut încă cinci minute. Apoi m-am ridicat în picioare şi am deschis imediat perdelele de organza. Soarele care pătrundea prin sticlă m-a orbit. Starea mea de spirit contrasta puternic cu ziua frumoasă care se anunța.

„Ar fi nevoie de o furtună şi de o ploaie mare", m-am gândit.

Am scos câteva lucruri din dulap fără să mă uit la ele şi m-am pomenit cu un maiou în mână în nuanțe de liliac şi o fustă scurtă neagră. M-am uitat la cele două haine şi apoi, oftând, le-am pus peste fotoliul de satin. Am deschis din nou dulapul şi am zărit o rochie fucsia cu bretele subțiri. Umeraşul nu s-a desprins de tija de oțel din dulap şi, trăgând cu putere, am reuşit să rup cârligul.

„Asta te va învăța să cobori atunci când îți spun eu, umeraş prost!", am şuierat printre dinți.

Simțeam diavolul în corp pentru că am adus în discuție povestea Carlei şi a soțului meu, sau mai degrabă a fostului meu soț. Mânia creştea, ca un râu învolburat care vrea să-şi rupă malurile, să inunde totul în calea lui.

M-am strecurat sub apa călduță a duşului şi mi-am amintit de toate momentele în care trupul meu se dăruise lui Paolo, şi Carlei. Dar apoi mi-am imaginat şi corpurile celor doi trădători, care se ținuseră în brațe chiar în această casă, care poate că făcuseră duş împreună sub acest jet de apă. Eram geloasă pe amândoi. M-am apucat să mă frec energic cu buretele până când pielea mea a devenit

purpurie. Am vrut să şterg amintirile. Nu mai voiam să simt mâinile Carlei mângâindu-mă sub jetul blând al duşului.

„Târfă!" am strigat în cabină, iar vocea a ricoşat în baie de la un perete la altul, până când s-a întors în urechile mele ca un ecou prelungit. O uram, şi totuşi încă simțeam dorință pentru ea, atât de mult încât mâna mea nu se putea abține să nu alunece până în partea inferioară a abdomenului ei, doar de la amintirea imaginii ei, imaginea minunatului ei corp gol. Nu, nu trebuia să cedez în fața unui sentiment insultător, care acum nu avea nimic real şi tangibil în el. Mi-am îndepărtat mâna cu fermitate de părțile mele intime, am închis robinetul şi mi-am luat halatul de baie; l-am îmbrăcat, ştergându-mi rapid corpul şi apoi țintindu-mi ochii asupra culorii şergarului. Verde, culoarea furiei. Bineînțeles, aceea avea să fie ziua furiei, aşa că şi hainele trebuiau să se potrivească cu această culoare. M-am întors în camera mea şi am renunțat la ideea hainelor în nuanțe de liliac şi fucsia, acelea ar fi fost mai potrivite pentru a îmbrăca o fată de 15 ani care merge la prima întâlnire. Aşa că am îmbrăcat o fustă în carouri până la genunchi, în care verdele era culoarea predominantă, şi mi-am îmbrăcat picioarele cu colanți fini de aceeaşi culoare. Mi-am ales un sutien din dantelă, peste care am îmbrăcat un tricou şi o vestă tot în verde, din bumbac. Mi-am pulverizat părul cu un fixativ care i-a dat o strălucire verzuie, am ales cercei cu un pandantiv mic cu o piatră de culoare smarald. Şi ultimul truc: o geantă de piele verde şi pantofi cu motiv leopard.

Până şi pachetul de țigări pe care eram gata să-l pun în geantă era de această culoare: îl găsisem într-o tutungerie, care vindea tot felul de pachete decorate. „Chiaravalle", scria pe el, tutun 100% pur fără aditivi; numele se datora faptului că erau produse în fabrica din acel orăşel din regiunea Marche, dar pentru mine, Emanuela „Capricioasa", toate

astea nu contau atât de mult, important era culoarea verde aprinsă a pachetului. Un puf generos de parfum, de acel parfum, şi eram gata să ies în oraş.

Desigur, de la primele ore ale dimineţii, ziua se anunţa destul de călduroasă, iar eu mă îmbrăcasem cam gros pentru acest anotimp, dar cui îi păsa? Mă simţeam foarte sexy, irezistibilă, iar asta mă ajuta să-mi organizez mai bine răzbunarea. Furia pe care o simţeam în interior îmi putea fi un prost sfetnic, ba chiar mă putea incita la crimă. Dar raţionalitatea din mine a prevalat întotdeauna asupra tuturor celorlalte impulsuri şi sentimente. Să ucizi, până la urmă, ce rost are? Este un scop în sine, îţi potoleşte setea de răzbunare pentru o scurtă perioadă de timp şi apoi, dacă reuşeşti să nu fii prins de poliţie şi să nu ajungi la închisoare pe viaţă, vei ascunde această satisfacţie într-un colţ îndepărtat al minţii, al creierului, până când va cădea în uitare. Organizarea unei răzbunări care să meargă până la a discredita pentru totdeauna persoana – sau persoanele – care fac obiectul disprețului tău, este mult mai valoroasă. Nu trebuie decât să te gândeşti la satisfacţia de a vedea cum acea persoană îşi coaboară capul pentru tot restul vieţii, de a o vedea cum roşeşte în timp ce se retrage. Asta era ceea ce aveam de gând să fac şi aveam să reuşesc.

În acea dimineaţă, fără să fie nevoie să fac vreo scenă, Paolo s-a îndreptat spre măsuţa mea de cafea şi mi-a aprins ţigara. Eu, aproape ca şi cum ar fi fost un gest de la sine înţeles, i-am luat mâinile între ale mele, pentru a aduce flacăra brichetei mai aproape de mine. Mi-am dat seama că nu era insensibil la acest gest, mâinile mele se atinseseră de ale lui ca într-o mângâiere tandră. Totul analizat, totul fusese premeditat. Era seducţie în acel gest, dar în adâncul ochilor mei se putea întrevedea o urmă de răutate, care nu i-a scăpat lui Paolo.

„La naiba, Manu! Eşti atât de... sexy, atât de... atrăgătoare. Şi totuşi, e ceva la tine, o umbră care aproape că inspiră teamă, în acest moment”, a murmurat el cu o oarecare jenă.

L-am apucat de gulerul cămăşii, l-am atras spre mine şi i-am suflat fum de ţigară în faţă. Instinctul meu a fost să-l lovesc sub măsuţa de cafea cu vârful pantofului, direct în testicule, dar m-am abţinut. Am întors spre el un zâmbet sardonic şi am încercat o fentă.

„Numărul tău de mobil este acelaşi?”

„Da, de ce?” a răspuns el, reajustându-şi cămaşa şi aprinzându-şi la rândul său o ţigară, poate mai mult din dezinteres decât din dorinţa de a fuma. „Ai vrea, poate, să mă inviţi la tine acasă într-una din serile astea?”

„Nu se ştie niciodată. Ai vrea să vii?”

„Depinde. O cină intimă doar noi doi?”

„Poate că da, poate că nu. Poate o cină da, dar poate împreună cu alţi invitaţi. O să te anunţ.” Şi l-am lăsat în mrejele curiozităţii, ridicându-mă de la măsuţa de la bar cu fusta mea care se ridicase până la jumătatea coapsei şi pe sub care el putea veadea foarte mult. Eram mulţumită de mine şi de felul în care aruncasem momeala. Mi-am coborât din nou tivul fustei cu mâinile şi m-am clătinat înapoi la birou.

Din fericire, nu trecuseră prea mulţi oameni prin agenţie în acea zi. Am reuşit să împiedic un cuplu de cincizeci şi ceva de ani să rezerve o croazieră de zece zile în Marea Mediterană, făcându-i companiei de transport maritim o publicitate proastă, dar meritată. Am trimis un domn distins, care dorea să-şi petreacă o vacanţă relaxantă într-un hotel liniştit din Dolomiţi, la o altă agenţie de turism, susţinând că nouă ne plăcea să ne trimitem clienţii în locuri mult mai pline de evenimente şi că nu ne ocupam de ofertele pe care dumnealui le dorea. Pe la mijlocul dimineţii am

simțit că se încălzea foarte tare şi, în mod clar, Angelo, cu scopul de a economisi bani, a avut grijă să nu pornească aerul condiționat. Mi-am dat jos vesta de bumbac, rămânând în maioul meu cu jumătate de mânecă, mi-am luat țigările şi bricheta şi am ieşit afară să fumez, profitând de ocazie pentru a arunca o privire la concetățenii mei care la acea oră se prefăceau a fi ocupați până peste cap, plimbându-se pe Corso Persiani în ritm alert pentru a ajunge la o bancă, sau la poştă, cu scopul de a schimba două vorbe şi de a zice ceva de rău despre una-alta, aşteptându-şi rândul şi sperând că funcționarul va fi, ca de obicei, suficient de lent pentru a da frâu liber bârfelor săteşti de rigoare.

Am scos ultimul fum, am aruncat țigara şi m-am întors înăuntru, întinzând mâna spre telecomanda aerului condiționat şi pornind-o în mijlocul protestelor şi mormăielilor, uneori de neînțeles, ale angajatorului meu. Dacă aş fi avut un cuțit la îndemână, l-aş fi înfipt în pieptul lui, drept în inimă. Dar tot ce se putea găsi mai bun în acel birou era un foarfece de scrisori, de fapt nici măcar ascuțit, atât de mult încât nu mai fusese folosit de mult timp de nimeni pentru a deschide corespondența, cel mult putea fi folosit pentru a îndepărta murdăria de sub unghii.

„E o perioadă liniştită”, a zis el, privindu-mă cu coada ochiului. „Dacă vrei, poți să-ți iei jumătatea de zi liberă săptămânală azi după-amiază. Chiar dacă Lorella nu este aici, mă voi ocupa de tot.”

Am acceptat cu plăcere şi i-am mulțumit, deşi ştiam că ea făcuse cu siguranță propunerea după ce îmi observase starea de spirit proastă şi având în vedere modul în care mă purtasem cu singurii clienți ai dimineții. Desigur, dacă nu ar fi fost Lorella o ineptă şi că eu practic conduceam localul pentru un salariu de mizerie şi câteva comisioane, m-ar fi

tratat foarte diferit. Dar era în interesul său să mă mulțumească, iar eu ştiam asta şi uneori profitam de asta.

Cum nu erau clienți, acum că aerul condiționat era pornit şi mai era încă mai bine de o oră până la închidere, am profitat de ocazie pentru a naviga puțin pe internet. Voiam veşti proaspete despre Paolo, nu aveam încredere în ceea ce îmi spusese despre menajul lui cu scriitoarea din Milano. Am tastat „Paolo Biondi" în bara Google şi am răsfoit rezultatele căutării. Mi-a atras atenția în mod deosebit un blog literar, în care era citat un interviu cu el acordat cu ceva timp înainte unui jurnalist – critic literar. Titlul: „După despărțirea de frumoasa Aurora Centofanti, scriitorul Paolo Biondi se relansează". Totul devenea interesant. Am deschis pagina cu articolul şi am început să citesc cu atenție. Am aruncat o privire în direcția biroului din spate, pentru a mă asigura că şeful nu spiona ceea ce făceam. Angelo citea ziarul roz, clasicul ziar sportiv, fumând un trabuc cu spatele la mine. Bun, dacă el fuma, puteam să fumez şi eu. Mi-am pus o țigară între buze şi am ținut-o în gură neaprinsă, jucându-mă cu bricheta şi concentrându-mă pe ceea ce citeam. În cele din urmă am dat articolul la imprimantă, am luat hârtia şi, în sfârşit, am aprins țigara. Eram atât de nervoasă şi iritată de ceea ce citisem încât, din nefericire, am apropiat flacăra brichetei încă aprinsă de o şuviță de păr, care a sfârâit şi a emanat un miros urât de arsură. Nu conta, în seara aceea trebuia să merg la coafor pentru a-mi aranja părul. Poate ar fi bine să-l vopsesc, să-mi schimb culoarea părului, să mă fac blondă, de ce nu? Pentru a marca o schimbare, un punct de cotitură în viața mea. Dar asta era de văzut, aveam să mă gândesc la asta la momentul potrivit.

Întorcându-mă acasă, mi-am dat seama că stomacul era gol, am muşcat dintr-un sandviş şi mi s-a făcut greață, am avut un spasm, aproape un reflex de greață. Am luat hârtia

pe care o tipărisem la birou, am citit-o şi recitit-o până când am memorat aproape fiecare cuvânt, fumând ţigară după ţigară până am terminat pachetul. Inima mi se umpluse de furie, iar camera de fum. Îmi era cald, foarte cald. M-am dezbrăcat, complet goală, şi m-am întins pe canapeaua din sufragerie. Gândul la Paolo în braţele acelei nimfomane, Carla, apoi din nou în relaţia perversă cu milaneza, relaţie din care îşi luase ideile pentru viitorul roman, pe de o parte mă înfuria, pe de altă parte mă excita. Am simţit cum partea inferioară a abdomenului meu începea să pulseze, apoi s-a umezit cu un uşor firicel de lichid. Nu m-am putut opri. Transpiram, am vrut să-mi aprind o ţigară ca să mă calmez, dar nu mai aveam niciuna, aşa că mi-am lăsat corpul şi instinctele să se dezlănţuie, până când, după câteva minute, am ajuns la apogeul excitaţiei mele. Mi-am arcuit spatele, apoi m-am relaxat şi am adormit profund. Am visat.

Un curcubeu se distingea pe cer, cu lumina sa albă refractată de infinite şi minuscule picături de apă suspendate în aer, de cele şapte culori ale irisului. La baza lui, la fiecare dintre culori, şapte victime îşi aşteptau execuţia. Unele erau legate de un stâlp deasupra unei grămezi de lemne, altele aveau capul sprijinit pe un butuc, unele, legate la ochi, aşteptau descărcarea de gloanţe care urma să cadă asupra lor, altele erau pregătite să primească injecţia letală, altele – şocul electric letal. Faţă de începutul visului, în care acele personaje erau nedefinite, nu aveau chipuri, acum puteam recunoaşte acele siluete una câte una, oameni care avuseseră cumva relaţii cu mine, oameni care mă trădaseră cumva. Cu un topor mare, mă apropiasem de victima de culoare roşie. Era Paolo: „Încredinţează-ţi sufletul Domnului, dacă crezi că există cineva vrednic să te primească în tărâmul morţilor." Capul se rostogolise, sângele ţâşnise cu putere spre mine, dar ochii victimei continuau să mă privească cu o privire încă vie.

M-am trezit transpirată, realizând că cineva suna insistent la uşă. Mi-am pus pe mine un halat roşu, recuperat în grabă de undeva, ca să-mi acopăr corpul gol şi am aruncat o privire la ceas: era ora şase seara. M-am apropiat de uşă şi am întrebat din spatele uşii cine este, aproape strigând.

„Sunt Carla. Am venit să fac fotografii la imobilul tău...”

Am deschis uşa cu reticență, fotografiile erau cu siguranță o scuză. Carla a intrat cu o țigară aprinsă şi cu aparatul foto digital în mână, a aruncat pachetul şi bricheta pe măsuța de cafea din sufragerie şi s-a aruncat într-un fotoliu. Am profitat de țigări, aprinzând una la rândul meu, şi m-am aşezat pe aceeaşi canapea unde dormisem cu puțin timp înainte, cu picioarele goale încrucişate şi cu halatul care abia îmi acoperea sânii.

„Cum vii aşa, Carla? Casa este într-o dezordine totală, ar fi trebuit măcar să mă avertizezi că vii. Dar cred că motivul vizitei tale este altul: mă spionezi, încerci să afli dacă am şi alte relații. Ei bine, să ştii că, aşa cum ți-am spus clar ieri, totul s-a terminat între noi, mă simt complet liberă.”

Ca şi cum nici măcar nu aş fi vorbit, celălalt m-a asaltat.

„A fost aici, nu-i aşa? Ați petrecut ore întregi împreună, ştiu, încă se simte în aer mirosul sexului.”

„Despre cine vorbeşti?”

„Haide, nu face pe prostul! Ai fost văzută ieri, luând micul dejun la bar cu Paolo, în Piazza Leopardi. Nu ți-a fost de ajuns prin ce te-a făcut să treci în trecut? Toți bărbații sunt la fel, mincinoşi, răi, trădători. Mult mai bine să fii printre noi, femeile”, şi spunând asta şi-a descheiat bluza, deschizând-o larg, arătându-şi sânii în timp ce încerca să se aşeze pe picioarele mele.

„Ce faci?” am pufnit, ridicându-mă brusc şi dând-o la o parte. „E de ajuns. Am decis chiar în acest moment să nu

mai vând această casă şi, dacă mă voi răzgândi vreodată, voi merge la o altă agenție. Şi acum pleacă, te rog."

Carla s-a adunat, poate realizând că mersese prea departe, şi-a aranjat hainele şi a aruncat o ultimă privire la unul din sânii mei, care, în confuzie, rămăsese descoperit, apoi a ieşit pe uşă fără să mai spună nimic. „Dar ne vom revedea! Ah, dacă ne vom revedea, draga mea Manu!" am auzit-o bolmojind pentru ea.

Iritată de situație, mi-am stins cu violență țigara în scrumieră, apoi m-am îndreptat spre baie pentru a mă împrospăta. N-am avut timp să fac doi paşi, când a sunat din nou soneria. Am deschis uşa brusc: „Carla, ți-am spus să pleci..." Fără să am timp să termin propoziția, m-am simțit învăluită într-o îmbrățişare violentă, era inutil să mă împotrivesc, am simțit cum mi se smulge halatul, mi-am pierdut echilibrul şi am căzut cu spatele gol pe podeaua rece. De îndată ce am atins pământul, am găsit corpul Carlei, cu toată greutatea ei, deasupra mea. Instinctul meu a fost să reacționez violent, să o plesnesc zdravăn. Dar am rămas nemişcată. Apropierea chipului ei, părul ei blond care cădea să mă atingă pe obraji, mi-a readus în minte imaginea din vis. Ea era vrăjitoarea, femeia legată de țăruşul care aştepta execuția în vârful unei grămezi uriaşe de lemne. Şi da, la urma urmei, Biserica, până acum câteva secole, îi asimila pe homosexuali cu vrăjitoarele şi ereticii, iar mulți dintre ei ajunseseră pe rug. Mă gândeam deja cum aş putea să-i dau foc efectiv, dar bricheta pe care o aveam la îndemână ar fi fost de ajuns doar pentru a o frige sau nici măcar atât. Dar, încă o dată, mi-am înfrânat instinctul criminal şi, chiar şi îngăduindu-mi puțin plăcerea pe care mi-o aducea apropierea ei şi insistența ei de a mă atinge, mi-am revenit. Pe măsură ce am început să gâfâi, lăsând-o pe Carla să-şi treacă mâinile pe corpul meu, pe sfârcuri, pe clitoris, insistând şi insistând pe acesta din urmă, mintea

mea s-a deschis, planurile mele au devenit din ce în ce mai lucide. Da... Da... Da... Da... Da... Ea, Carla, avea să fie pionul principal în răzbunarea mea pe Paolo. Ah... Ah... Ah... Ahhhhhh... Am simțit cum trupul nimfomanei se lasă peste mine. Obținuse satisfacția şi acum era împlinită. La fel şi eu, probabil, şi chiar şi furia de care fusesem cuprinsă toată ziua se cam risipise în acel moment. Mă simțeam uşurată, chiar dacă trupul Carlei încă zăcea abandonat deasupra mea. Şi ştiam exact ce aveam de făcut în următoarele zile.

CAPITOLUL 3

Miercuri, fucsia, lăcomie

Mi-am ridicat brațele în sus şi m-am întins pe fotoliul de birou.

„Ce obosită sunt!” m-am gândit. M-am ridicat în picioare şi m-am aplecat în față. Am stat aşa câteva secunde, în tăcere şi nemişcată. A fost plăcut să-mi simt coloana vertebrală relaxându-se, în timp ce şuvițele de păr îmi gâdilau picioarele. Coafeza făcuse o treabă bună. După ce dădusem greş cu o zi înainte, îmi făcusem o programare şi mă prezentasem la el la primele ore ale dimineții. Şuvițe, îmi propusese, iar eu am zis da, doar că şuvițe de culoarea roz fucsia, care s-ar fi asortat perfect cu ținuta din acea zi, o rochie foarte scurtă, colanți foarte lejeri – 8 DEN colanți de vară de culoare pastel – machiaj şi ruj în aceleaşi nuanțe.

Când m-am ridicat, părul mi-a alunecat pe umeri, cu volum şi aspect îngrijit. Am simțit nişte huruituri în stomac: îmi era foame, dar nu de o farfurie de spaghete, nici de o friptură, nici măcar de pizza. Mintea mea a rătăcit în amintirea prăjiturilor ispititoare şi delicioase făcute de Doamna Maria, proprietara patiseriei din Piața Sant-Agostino, nu departe de locul în care mă aflam în acel moment.

Mi-am ajustat tivul rochiei mele mulate, care se ridicase dincolo de orice limită a decenței atunci când stătusem aplecată, mi-am aranjat părul cu vârful degetelor, mi-am băgat picioarele în pantofii mei cu toc de 12, care fuseseră lăsați de ceva vreme sub birou, şi am ieşit din birou.

M-am plimbat de-a lungul străzii, umbrită de clădirile vechi din centru. Am trecut prin fața barului sportiv şi acolo am auzit un fluierat de satisfacție de la băieții dintr-un grup

care stătea acolo. Mi-a venit să zâmbesc: bărbații! Le este de ajuns să vadă o femeie frumoasă şi imediat îşi pierd capul, reuşind chiar să facă pe proştii, fără nicio ruşine, fără nicio reținere, mai ales într-un orăşel de provincie, unde nu ai prea multe de făcut.

Ajunsă în sfârşit la destinație, am observat că doamna Maria nu mai era acolo: în locul ei era fata cea antipatică, înaltă, grasă şi neîndemânatică. M-a cercetat din cap până în picioare, zăbovind puțin mai mult asupra picioarelor mele lungi şi bine făcute, poate cu o urmă de invidie în privire.

„Aş dori o tavă de brioşe cu cremă", am zis eu, mutându-mi privirea vrăjită spre micii mignoni din spatele vitrinei.

Am văzut-o cu coada ochiului cum ridica un coşuleț de carton roz şi, cu cleştele în mână, aştepta în tăcere ca eu să mă hotărăsc ce anume să iau.

„Pune trei brioşe cu cremă şi două cu alune, apoi o brioşă cu mascarpone şi Nutella, şi ultima...", i-am spus, oprindu-mă o clipă pentru a alege ultimul deliciu. „... ah da... şi câteva dintre aceste prăjiturele cu căpşuni."

Fata era pe punctul de a împacheta cutia când am oprit-o.

„O să mănânc câteva la măsuța de afară, azi chiar am poftă de dulciuri. Oricum nu mă îngraş!" şi am accentuat intenționat ultimele cuvinte.

Fata din fața mea nu a clipit, iar eu, după ce i-am zâmbit, m-am aşezat afară. Am început cu brioşele cu cremă. Preferatele mele, cu textura lor moale din interior şi prăjită la exterior: se topeau în gură. Am închis ochii de plăcere când le-am gustat şi atunci mi-am amintit de jocurile pe care eu şi soțul meu de atunci le făceam uneori în pat cu produsele de patiserie ale doamnei Maria. M-am surprins amintindu-mi de momentele în care el şi cu mine ne ungeam unul pe altul cu crema rece din frigider, apoi o savuram cu limbile noastre, cu buzele arzând de dorință. Un

fior de plăcere mi-a străbătut coloana vertebrală. Poate că amintirea era încă foarte prezentă, sau cel puțin mai prezentă decât credeam. Fuseseră vremuri bune, vremuri seducătoare şi pline de imaginație, înainte ca Paolo să se hotărască să se joace şi cu alte femei, pe lângă mine.

Am băut un pahar de apă rece şi mi-am îndreptat atenția spre prăjitura umplută cu căpşuni şi cremă. Era pur şi simplu delicioasă şi apetisantă. Ne jucasem şi noi cu căpşuni şi frişcă, mâncasem atât de multe, împrăştiate pe tot corpul lui Paolo, încât m-am trezit a doua zi dimineață cu urticarie.

Mi-a venit să râd.

Am mâncat şi brioşele cu cremă de alune: le-am băgat în gură una după alta, toate întregi, aşa cum fac copiii lacomi. Le-am savurat, simțindu-le aroma până în nări. Mi-am amintit, de asemenea, odată seară de ziua mea de naştere, când Paolo mâncase o prăjitură de bezea cu cremă şi ciocolată, pe care, de asemenea, am gustat-o într-un mod neconvențional.

Brioşa, singura care mai rămăsese în cutie, parcă se uita la mine: era îmbibată cu mascarpone cu linii groase de nutella care se împleteau minunat. Dar, înainte de a o ataca, am scos din geantă hârtia mototolită tipărită cu o zi înainte şi am întins-o pe măsuța de cafea pentru a o citi pentru a mia oară. În acel moment, poate că, cu stomacul plin până la refuz, aş fi putut să înfrunt lectura cu mintea mai senină. Ştim cu toții că alimentele dulci favorizează eliberarea de endorfine, favorizând relaxarea şi atenuarea tensiunilor, atât fizice, cât şi psihice. Da, acum hârtia aceea mă trezea alte emoții, tot o dorință de răzbunare, dar furia se mai domolise, acum era necesar să organizez totul cu calm.

Întrebare – Criticii susțin că noul dumneavoastră roman va fi cu siguranță un best-seller. Este adevărat că pentru descrierile mai apetisante v-ați inspirat din raporturile sexuale pe care le-ați avut cu fosta dvs. Parteneră, Centofanti?

***Răspuns** – Nu vreau să anticipez nimic. Spun doar că relația noastră a fost destul de... picantă, defel inocentă. Şi, după cum ştiți, orice scriitor se inspiră din situații reale, trăite. Spun doar că titlul romanului va fi foarte intrigant.*

Întrebare – Nu este vorba de un roman de dragoste, aşa cum era de aşteptat de la o colaborare între doi scriitori ca dumneavoastră, ci de un roman „hard", erotic, care va fi publicat sub semnătura dumneavoastră exclusivă. Cum a primit Aurora acest lucru? Se aşteaptă vânzări de ordinul unui milion de exemplare, traduceri şi difuzări în străinătate. Se prvede vreo confruntare juridică din partea fostei dvs. Partenere?

***Răspuns** – N-aş vrea să prezic nimic şi nu vreau să dau crezare celor spuse de ea. Spun doar că manuscrisul se află pe masa principalelor edituri italiene, vom vedea care dintre ele va fi capabilă să facă cea mai atractivă propunere.*

Întrebare – Se spune că un regizor renumit vrea să facă un film din romanul dumneavoastră şi că rolul interpretului masculin, care v-ar reprezenta pe dumneavoastră, Paolo Biondi, i-a fost oferit chiar lui Rocco Siffredi. Se aşteaptă, aşadar, încasări mari. Drepturile dvs. De autor vor fi foarte mari de data aceasta. Este adevărat?

***Răspuns** – Nu ştiu nimic, deocamdată. După cum spuneam, nu vreau să comentez în avans.*

Întrebare – Răspundeți-ne cel puțin la un aspect. Este adevărat că vreți să vă lansați în politică? Ştim din surse sigure că vă veți întoarce în Marche pentru a candida la următoarele alegeri în calitate de Guvernator al regiunii natale.

***Răspuns** – Este adevărat. Am fost contactat de Partidul Inovației şi am acceptat să candidez.*

Şi această ştire a fost cea mai interesantă, punctul de reper pe care se va contura răzbunarea. Paolo urma să intre în politică, se întorsese la Recanati pentru asta. Şi, după cum se ştie, un politician este o figură publică, o persoană în atenția publicului, aflată în permanență sub ochii vigilenți ai alegătorilor săi, cineva care, dacă este prins în flagrant făcând lucruri în afara moralei comune, chiar dacă în privat, îşi pune în joc cariera şi reputația peste noapte.

Venise momentul să apelez şi să pun în joc un alt pion, Tonino, fostul partener al Carlei. Îl cunoşteam încă din liceu, într-un an fusesem chiar colegi de bancă, şi observasem şi un anumit interes din partea lui pentru mine, un interes niciodată reciproc. După liceu, se logodise şi se căsătorise cu Carla, realizând, din păcate, în detrimentul său, că aceasta din urmă era foarte predispusă la infidelitate. Se lăsase dus de furie. Într-o seară, după ce se întorsese acasă mai devreme decât de obicei, îşi surprinsese jumătatea în pat cu amantul său. Cei doi, aburiți în actul sexual, nici măcar nu observaseră că intrase, aşa că se dusese la bucătărie şi se înarmase cu cel mai lung şi mai ascuțit cuțit care exista. Tonino era puternic şi îşi prinsese rivalul cu garda jos, apucându-l cu un braț în jurul gâtului, ridicându-l din pat şi amenințându-l că-l va castra. Apropiase deja cuțitul de membrul său încă în erecție când celălalt, într-o mişcare disperată, îi scăpase din strânsoare şi se aruncase pe fereastră, aşa dezbrăcat cum era. Camera

se afla la etajul întâi, şi tipul, în ciuda faptului că îşi luxase glezna, şchiopătând puţin, dispăruse în întuneric. Tonino nu a avut altă soluţie decât să se năpustească asupra soţiei sale, asupra Carlei, care era încă pe pat, goală, în toată splendoarea ei orbitoare. Se năpustise asupra ei, se căţărase pe burta ei şi ridicase cuţitul, apucându-l cu ambele mâini. I l-ar fi înfipt în piept, chiar între sâni, dacă privirea lui nu i-ar fi întâlnit ochii ei, deloc intimidaţi. Ochii unei pisici nerăbdătoare, tânjind după sex, tânjind după cineva, nu conta cine, pentru a duce la bun sfârşit ceea ce rămăsese neterminat cu puţin timp înainte. Tonino, după ce a renunţat la armă, a posedat pentru ultima oară acel corp, cu furie, cu violenţă, cu dispreţ, fără niciun impuls de iubire sau măcar de afecţiune. În acea îmbrăţişare îşi descărcase toată ura faţă de Carla, şi doar ejacularea îi potolise furia. Ar fi vrut să o pălmuiască înainte de a pleca, dar nu o făcuse, o lăsase acolo gâfâind; nu-şi luase nici măcar lucrurile şi părăsise acel loc pentru totdeauna. Aşadar, Recanati era o amintire îndepărtată pentru inspectorul Tonino Della Valle, de serviciu la secţia de poliţie din Torino Porta Nuova.

Fugise ca un laş din Recanati, angajându-se în poliţia unui oraş mare ca Torino, ceea ce îi permisese să-şi trăiască viaţa ca unul dintre cei mulţi, fără să dea socoteală nimănui pentru faptele sale, fără teama de a ajunge în gura satului, fără să fie nevoit să-i verifice în permanenţă pe cei care îl priveau pe stradă de la spate, în timp ce în gândurile lor îşi băteau joc de el pentru că fuseseră încornorat de mai multe ori de soţia lui.

Acum trebuia să mă folosesc în folosul meu de faptul că era un poliţist cu carieră, inspector, probabil în aşteptarea promovării la comisar. Sperând că nu-şi schimbase numărul de telefon mobil, i-am căutat numele în cartea de telefon şi am iniţiat apelul. Am ascultat în receptor mai

multe sunete, imaginându-mi scena de la celălalt capăt al firului: el stând la un birou, baricadat în spatele unui munte de hârtii, privind perplex la afişajul cu numele apelantului – Emanuela – nehotărât dacă să răspundă sau nu. În acest moment eram pe punctul de a renunța, când i-am auzit vocea.

„Inspectorul Tonino Della Valle", a răspuns ca şi cum nu ar fi ştiut deloc cine îl suna.

„Tonino, sunt Emanuela, îți aminteşti de mine, nu-i aşa?" am spus după câteva clipe de tăcere stânjenită, cu o voce nesigură, ca şi cum aş fi căutat cuvintele potrivite. Un polițist deştept şi-ar fi dat seama cu siguranță că mă pregăteam să blufez, să spun un pachet de minciuni, dar Tonino a tras direct la ale lui.

„Te recunosc, dar din păcate, şi, ca să fiu sincer, nu mă bucură tare mult apelul tău. Am rupt legăturile cu Recanati şi mă bucur de asta. Iar dacă vrei să vorbeşti cu mine despre Carla, terminăm dicuția chiar acuma. Mulțumesc pentru gândul tău şi mulțumesc că m-ai ascultat. Uită de Tonino, aşa cum ai făcut-o şi până acum"

„Te rog să nu vorbeşti aşa, fosta ta soție..."

„Carla nu este fosta mea soție, prin lege suntem încă căsătoriți. I-am pus avocatul ei să-i scrie de mai multe ori, dar nu s-a prezentat niciodată la audierile de separare", a răspuns el pe un ton iritat. Temându-mă că îmi va arunca telefonul în față, am încercat să trec rapid la subiect.

„Nu despre Carla voiam să vorbesc cu tine. Adică şi despre ea. Dar mai ales despre mine şi despre Paolo, care s-a întors la Recanati. Cei doi porumbei s-ar putea să se reîntâlnească."

„Şi ce dacă? Ai vrea să mă întorc şi eu, să organizez împreună cu tine o răzbunare împotriva celor doi îndrăgostiți, o dublă crimă poate, folosind pistolul meu de serviciu? Sau, mai simplu, ar trebui, după părerea ta, să

profit de ocazie pentru a divorța în sfârşit? Ți-am spus, sunt bine unde sunt şi nu am nicio intenție de a mă mişca."

„Totuşi, ai putea avea şansa de a-ți face un nume ca polițist strălucit, de a te pune în lumina reflectoarelor în fața superiorilor tăi, de a fi în sfârşit promovat la rangul de comisar şi – de ce nu? – de a te muta mai aproape de locurile tale de origine."

„Ce mai vorbe! Să săvârşesc o faptă în afara jurisdicției mele? Şi cum aş putea să o justific? Şi atunci de ce, spune-mi, de ce ar trebui să revin la locurile mele de baştină, dacă nu este deloc dorința mea?"

„Pentru că poate există cineva care încă se mai gândeşte la tine. Vezi tu, nu ți-am mărturisit niciodată acest lucru, dar am fost îndrăgostită în secret de tine încă din liceu." L-am auzit oftând şi rămânând fără cuvinte. Am lăsat să treacă câteva clipe de tăcere, bucurându-mă de satisfacția de a-l avea la îndemână, apoi am reluat: „Nu este cazul să vorbim despre asta acum la telefon. Îți voi trimite un e-mail în care îți voi explica cum poți ajunge să îi arestezi pe Paolo şi Carla. Vei vedea că nu vei mai putea să te retragi. Ideea este prea atrăgătoare."

Am terminat discuția, convinsă că, lăsându-l pradă curiozității, va acționa în favoarea mea. Încă o persoană care trebuia să fie prezentă la Recanati pentru a putea întregi opera, era Aurora Centofanti. Să o atrag şi pe ea în plasa mea era greu, dar nu imposibil.

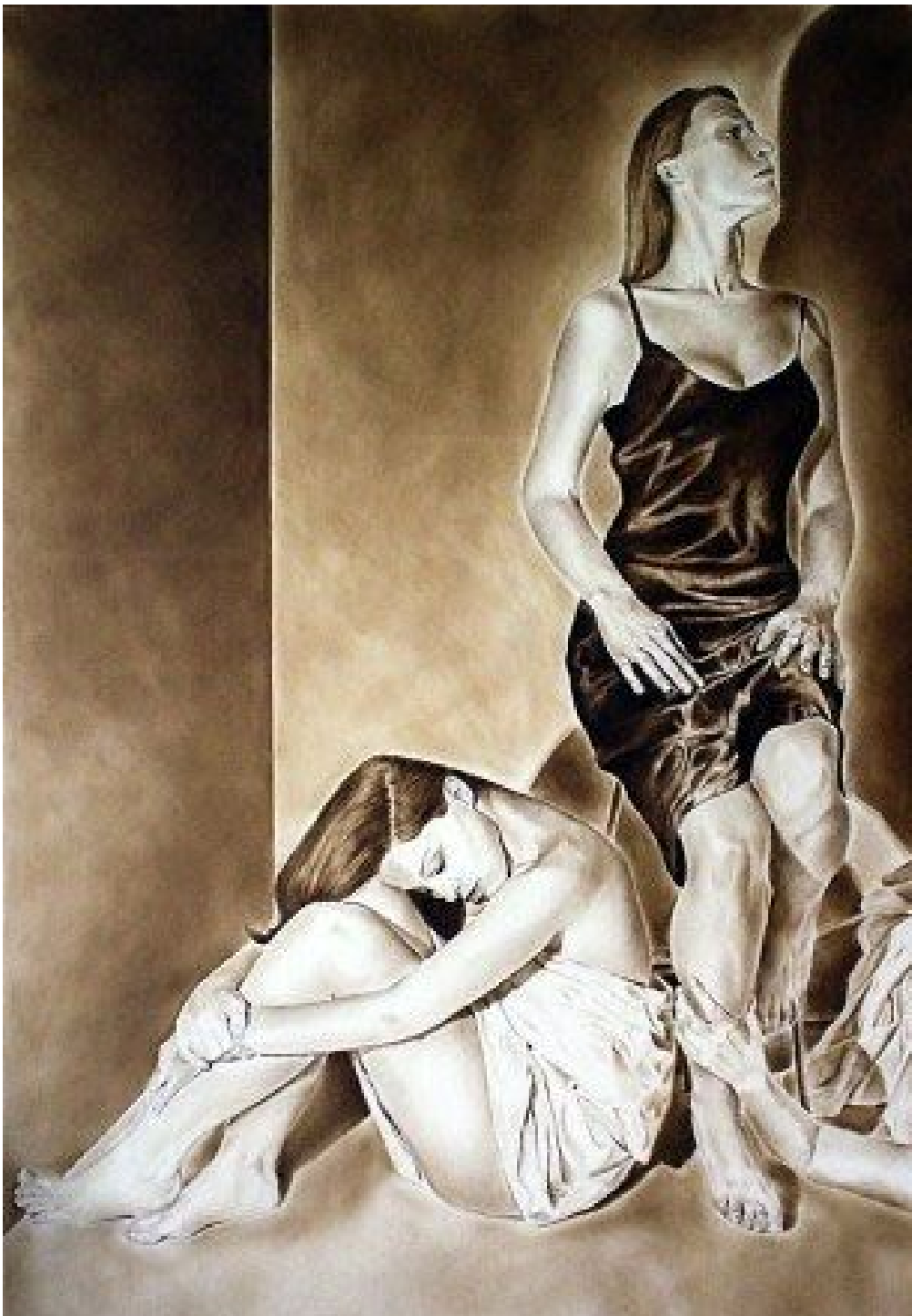

CAPITOLUL 4

Joi, indigo, mândrie

Indigo este o culoare neobişnuită, o nuanță care în spectrul irisului se află între albastru şi violet. Este culoarea cu care se nuanțează cerul la răsărit sau la apus, la trecerea de la noapte la zi sau invers. Citisem undeva că fiecare persoană emană o aură de culoare diferită, în funcție de personalitatea sa sau de starea de spirit în care se află. O aură de culoare indigo este asociată de obicei cu o persoană arogantă, cu o stare de spirit malefică. Aceasta era culoarea care se potrivea cu ziua care urma să înceapă. Înainte chiar de a mă ridica din aşternuturi, mi-am aprins o țigară, în semiobscuritate am deschis sertarul cu lenjerie intimă şi am ales cu grijă accesoriile, sutien, chiloți, guepieră şi ciorapi negri. Apoi am deschis dulapul, de unde am luat o bluză albă de mătase cu mâneci pe jumătate, o fustă turcoaz şi un sacou asortat. Am lăsat gulerul bluzei descheiat, pentru ca decolteul meu să fie bine pus în evidență. Am ajuns la baie. Țigareta s-a stins la contactul cu apa din vasul de toaletă, am tras apa şi m-am machiat cu grijă. Mă uitam în oglindă în acel moment la cea mai frumoasă femeie din lume, datorită mândriei mele. Puteam să am la picioarele mele atât bărbați, cât şi femei. Mi-am imaginat scena: Carla şi Aurora sub tocurile pantofilor mei, câte una de fiecare parte, supuse ca două scorpii mârşave, în timp ce cu mâinile îi țineam în lesă pe Paolo şi Tonino, ascultători la orice dorință a mea, eu, cea atotputernică, care puteam să le rezerv viața sau moartea supuşilor mei după bunul plac. Păcat că nu am putut trăi efectiv scena. M-am dus în bucătărie şi, în loc să pun cafeaua, am căutat în fundul unui sertar. Trebuia să mă încarc în acea zi, praful alb era încă acolo, cine ştie de

cât timp; îmi promisesem să nu-l mai folosesc de când abuzasem cu adevărat de el într-o noapte cu Carla. Ea fusese cea care mă făcuse să îl încerc, eu nu voiam, dar apoi îmi plăcuse. În acel moment era suficient pentru trei linii, le-am pregătit pe masa din bucătărie, apoi, cu ajutorul unei bancnote de zece euro rulate, am inhalat-o adânc pe prima. Am simțit că-mi arde nasul, că-mi explodează capul. Am aspirat a doua linie până la capăt. Înainte de a mă apuca de a treia, am băut un pahar cu apă, mi-am aprins o țigară, am tras câteva fumuri, am lăsat-o să fumege în scrumieră, apoi am inhalat din nou, de data aceasta mult mai calm. Gata, acum puteam să înfrunt ziua, considerându-mă nu doar cea mai frumoasă femeie din lume, ci şi cea mai puternică, invincibilă, indestructibilă. „Tremurați, oameni! Emanuela Cea Capricioasă iese în stradă". Mi-am scos telefonul mobil şi am căutat în agendă un nume: Delirium. Am lăsat să sune de două ori, apoi am terminat apelul şi am aşteptat să mă sune înapoi.

„Planifici vreo petrecere, Manuela? Am nişte „chestii" grozave săptămâna asta, venite direct din Albania. Un pic cam scumpe, dar de o calitate excelentă. Mă găseşti diseară, începând cu ora şapte, la barul obişnuit."

„Sâmbătă seara dau o petrecere pentru prieteni, aşa că nu cruț banii. Pregăteşte-mi vreo zece pachete cadou şi îți voi plăti dublu față de cât le ceri celorlalți clienți. Numai dacă sunt de foarte bună calitate, de altfel..."

„De altfel, ce, mă torturezi? Abia aştept!"

„Nu fi tâmpit. Am prieteni în poliție şi, cu siguranță, o vizită de-a lor s-ar putea să nu-ți fie pe plac. Ne vedem diseară."

Am ieşit în stradă cu ochii uşor înceţoşați. Ziua era frumoasă, am inspirat aerul proaspăt al dimineții din plin şi mi-am recăpătat luciditatea. Pentru a fi sută la sută

eficientă, am decis să nu comand obişnuitul cappuccino cu brioşă, ci să iau o cafea dublă şi un pahar de apă minerală.

Chelnerul, un tânăr de vreo douăzeci de ani, m-a privit cu admiraţie şi n-a ezitat să facă o glumă pe seama mea.

„Măi să fie, Manu, după înfăţişarea ta, cred că ai avut o noapte destul de agitată!"

Nu i-am răspuns, ci, pentru a-l provoca şi mai mult, mi-am încrucişat picioarele astfel încât fusta s-a ridicat, lăsând să se vadă tivul ciorapilor, jartierele şi până chiar şi chiloţii. Apoi am scăpat vasul cu şerveţelele de hârtie pe podea, chiar lângă picioarele mele. Am vrut să văd dacă tânărul va profita de ocazia de a-şi duce ochii aproape de graţiile mele, dar el s-a prefăcut că nu-l deranjează, a roşit puţin şi a dispărut în bar pentru a-mi onora comanda şi altele.

În timp ce aşteptam să se întoarcă chelnerul, am început să scormonesc prin geantă căutând cu disperare un pachet care nu se afla acolo. Doamne, în starea de euforie a „trasului pe nas", îl uitasem pe masa din bucătărie. Nu contează, voi trece pe la tabacherie înainte de a pleca la birou. Dar ce să fac chiar acuma? Cum să-mi satisfac nevoia de nicotină şi să ţin în acelaşi timp în mână un obiect din arta mea de seducţie? Nici măcar omniprezentul Paolo n-a apărut să-mi ofere o ţigară de dimineaţă – întârzia sau poate că eu venisem prea devreme? – s-a apropiat Leonardo Gerbilli, fotograful agenţiei Gerbilli şi Lomonaco, care îşi avea sediul aproape de agenţia de turism.

„Ei bine, Emanuela? Ce ai atât de apetisant să-mi oferi? Câştiguri neaşteptate, mi-ai promis la telefon, chiar dacă n-ar fi vorba de bani ci de o remunerare personală din partea ta, tot ar fi bine pentru mine. Eşti o femeie foarte frumoasă!"

Tipul întinse spre mine pachetul de ţigări deschis, aşteptând să iau una. Îmi scăpase complet din minte că îl sunasem cu o seară înainte.

„Încă nu înțeleg prea bine cu ce se ocupă agenția ta, dacă sunteți o agenție de detectivi particulari sau de nişte căutători de bârfe, dar ştiu că atunci când ai la mână fotografii fierbinți, ceri mult pe ele. Sau le vinzi la un preț mare celora din poze care nu vor să apară în public, sau celeilalte părți dacă oferă mai mult, sau vreunui ziar dacă este un material potrivit care poate fi bine plătit. Pe scurt, ceea ce mi-am dat seama despre tine este că eşti o ființă josnică!", i-am spus, luându-i o țigară din pachet şi permițându-i să mi-o aprindă. „Dar de data aceasta nu va trebui să faci nimic. Eu îți voi furniza materialul. Şi ce material, o să vezi tu. Şi nici măcar nu voi cere vreo compensație pentru favoarea pe care ți-o fac; satisfacția de a şti că anumiți oameni au dat-o în bară pe viață îmi va fi suficientă!"

„Oameni cunoscuți, Manu?"

„Foarte cunoscuți, Leo, foarte cunoscuți. Oameni de renume național, poate internațional. Iar tu, grație materialului pe care ți-l voi pune la dispoziție, vei putea să-i faci praf."

L-am privit languros, el şi-a apropiat fața de urechea mea, i-am simțit respirația şi aroma plăcută a aftershave-ului foarte aproape de mine.

„Nu vrei să anticipezi nimic?" a şoptit el, atingându-mi obrazul cu buzele lui. Le-am întors pe ale mele spre ale lui, făcându-l să creadă că vreau să mă sărute, dar, în loc de asta, am suflat brusc fum spre el, făcându-l să se îndepărteze puțin.

„Vreau să te fac curios, deşi nu trebuie decât să citeşti câteva ziare locale pentru a afla cine s-a întors aici, la Recanati, după o lungă absență", şi i-am făcut cu ochiul. El a tăcut şi şi-a aprins o țigară fără să-şi ia privirea de la ochii mei pentru o clipă, dându-mi de înțeles că ştie perfect despre cine vorbeam.

„Manu, Manu! Ai doi ochi frumoşi, dar care reuşesc să ascundă foarte puțin din ceea ce se află în spatele lor. Ascultă pe cineva care ştie.”

„Ia-o uşor şi ține minte ce-ți spun eu. Vei avea materialul duminică seara. Să fii la Hotelul Dorico din Ancona la ora patru după-amiaza. Iată cartea de vizită cu adresa. Vei solicita o cameră rezervată, unde te aşteaptă oameni pentru a juca poker.”

„Aşadar, vrei să joci cu mine Poker?”

„Nu, dragul meu: Strip-Poker. Cine rămâne în chiloți, pierde!” şi l-am lăsat cu un zâmbet răutăcios. Şi el făcea acum parte din joc, ba chiar era unul dintre cei mai importanți pioni. Îmi pregătisem de mult timp casa şi nu cruțasem banii. Important era să ajung la răzbunarea finală. Ştiam că momentul va veni mai devreme sau mai târziu. Din când în când, trăgeam perdeaua grea din sufragerie care ascundea uşa de securitate, care nu era un seif, dar care dădea acces la partea secretă a casei mele. În acea zi, când am venit acasă în pauza de prânz, am ezitat în fața uşii de securitate, apoi, ca şi cum aş fi fost împinsă de o forță exterioară, aproape că nu era a mea, am tastat combinația pe tastatură şi am făcut clic pe încuietoare. Am coborât scările şi am adulmecat cu plăcere mirosul de nou, de tencuială şi vopsea proaspătă cu care era îmbibat aerul. Opt camere, fiecare de o culoare diferită, una roşie, una portocalie, una galbenă, una o jumătate verde şi o jumătate albastră, una indigo, una mov. Apoi, o cameră albă şi una neagră. În fiecare cameră, în centru se afla un pat, pe pereți câteva piese de mobilier decorative. Doar în camera albastră şi cea verde patul era dublu.

Culoarea albă şi cea neagră sunt percepute de ochiul nostru, dar nu sunt culori adevărate. Cea albă reprezintă fuziunea celorlalte şapte culori ale irisului. La capătul scărilor, m-am pomenit în camera albă, unde nu era pat, ci

o masă emailată pe care se afla inima care bătea în întreaga încăpere, un mic dar puternic MeIntosh, de la care, printr-un sistem de camere video sofisticate, putea fi controlată fiecare cameră în parte. Acelaşi computer controla deschiderea sau închiderea fiecărei uşi, câte două în fiecare dintre ceilalţi pereţi, în afară de cea în care intrai din camera de sus.

Negrul nu este o culoare. În timp ce un obiect alb reflectă radiaţii din toată gama vizibilă, un obiect negru le absoarbe pe toate, le înghite fără să returneze nimic, ca o gaură neagră din centrul unei galaxii care înghite materie şi o vomită într-o altă dimensiune necunoscută nouă. Camera neagră era goală, întunecată şi puteai ajunge în ea doar prin fiecare dintre celelalte camere, nu exista un acces direct din camera albă, ca pentru toate celelalte camere.

Am deschis computerul, care se putea conecta la internet în mod complet anonim. Pe ecran a apărut un plan, iar cu ajutorul mouse-ului am comandat deschiderea uşii roşii. Doar un clic şi noul spaţiu a fost accesibil. Entuziasmată, m-am apropiat, am împins uşa şi am intrat în camera luminată de o lumină difuză. Atingând cu mâna cearşafurile purpurii, m-au trecut fiorii pe spate şi până în părţile cele mai intime: palpitam doar la gândul a ceea ce urma să se întâmple acolo.

Am închis totul, ezitând să mai savurez din mirosul de nou, de curat, şi m-am întors pe scări în sufragerie. Venise momentul să arunc momeala şi să atrag prima victimă. Emanuela „Cea Superbă” a format pe telefonul mobil numărul lui Paolo „Supusul”.

„În seara asta nu am chef să rămân singură”, am atacat cu cea mai convingătoare voce de care eram capabilă. „Vrei să vii la mine la cină?”

Ochii lui Paolo se adaptaseră cu siguranță la întunericul din cameră. Flacăra brichetei mi-a luminat fața. Aşezasem scrumiera pe corpul meu gol, deasupra buricului. Vârful țigării strălucea roşu la fiecare tragere a mea. Roşu era culoarea care dominase seara, roşii pereții dormitorului, roşie cămaşa de noapte pe care o purtam, înainte de a o da jos, descoperind lenjeria intimă, sutienul, chiloții, ghepierele şi ciorapii de aceeaşi culoare. Sosise în amurg în fața casei mele, o casă cu fațada din cărămidă roşie din cartierul Le Grazie, situată pe o pantă, în regiunea Marche. Îl zărisem de după perdele, în timp ce admira siluetele munților care se detaşau pe cerul roşu aprins. Ezitase o clipă înainte de a suna la uşă, apoi îşi făcuse curaj şi nu regretase că o făcuse. Îmi imaginez că, în lumina blândă a apusului, îmbrăcată în aceleaşi culori pe care natura le oferea în acel moment, m-a văzut şi mai frumoasă ca niciodată. Pregătisem cu grijă o cină pentru doi, în care fiecare fel de mâncare amintea de culoarea roşie, paste în sos de creveți, homar, ridichi, un desert delicios decorat cu zmeură şi afine. În ciuda tuturor regulilor, pusesem pe masă şi un vin roşu. La sfârşitul mesei, l-am luat pe Paolo de mână, l-am atras la mine fără să spun un cuvânt, l-am sărutat îndelung şi, fără ca el să-şi dea seama, l-am coborât în camera roşie, dispărând pentru câteva minute şi revenind gata să facem dragoste. S-a lăsat să-l dezbrac, apoi mi-a dat jos cămaşa de noapte, ne-am întins pe pat, unul lângă altul, ne-am sărutat şi ne-am mângâiat îndelung, apoi, rând pe rând, accesoriile mele au zburat; am avut grijă ca doar ciorapii mei să rămână pe mine, pentru ca Paolo să simtă şi mai multă plăcere în a-şi trece mâna pe nailonul lor mătăsos. După primul act sexual, îi dădusem şi pe aceia jos, uşor, fără nicio grabă, iar apoi el a început din nou să facă dragoste cu mine până când am ajuns din nou la orgasm.

În cele din urmă, am luat cu greu pachetul şi scrumiera de pe noptieră. Văzându-mă fumând, a vrut şi el o ţigară. Exact ceea ce aşteptam, reuşisem să iau marfa de la Delirium înainte de a veni acasă. Pregătisem nişte ţigări, amestecasem tutunul cu un drog anume, care avea să-l amorţească pe Paolo şi să-l facă supus voinţei mele. M-am prefăcut că adorm, în timp ce îl priveam pe Paolo cum trage distrat fumuri de ţigară şi mă priveşte cu un amestec de satisfacţie şi gelozie. Cred că nu mai făcuse niciodată dragoste cu mine într-un mod atât de intens. În acel moment, cu siguranţă se gândea că femeia lui, după ce o părăsise, avusese o bună practică cu alţi indivizi de sex masculin.

„Câţi oare o fi adus în pat? Câte unul pe noapte? Poate mai mulţi deodată?" Credeam că-şi închipuie orgii incredibile, fără să-şi dea seama de vârtejul din cap care-l învăluia. Am deschis ochii pentru a mă bucura de scenă. Privirea lui Paolo era pierdută, vedea camera învârtindu-se, din ce în ce mai tare. L-am luat de mână şi l-am condus spre un loc mai rece, mai întunecat. Cred că auzea cuvintele mele cu greu şi distorsionate.

„Vino, vom face dragoste aşa cum îţi spun eu, în locul pe care îl meriţi."

„Răzbunare... A venit timpul... Tu eşti prima victimă... Dar apoi va fi rândul celorlalţi..."

Bineînţeles, nici eu nu eram tocmai lucidă, la urma urmei, avusesem partea mea de droguri şi alcool în acea zi. Lăsându-l pe Paolo în urmă, am urcat scările, am închis uşa de securitate şi am ajuns în dormitorul meu, întinzându-mă complet goală, fără să mă acopăr măcar cu un cearşaf.

Din nou, viziuni onirice m-au cuprins, nici nu ştiu dacă dormeam sau nu în acel moment, dar retrăiam scena în care îl surprinsesem pe Paolo, chiar acolo, în patul acela în care zăceam, alături de Carla, în penumbra camerei. O retrăiam

distorsionată, ca şi cum în acel moment făceam ceea ce voiam să fac atunci şi nu avusesem curajul să fac. „Ţigările, unde sunt ţigările? Ah, iată-le!” Cu o cutie de chibrituri din acelea mari pentru şeminee în mână, am aprins unul şi am continuat să privesc flacăra aprinsă până când mi-am fript degetele. Să mă sinucid, de ce nu? Cu foc, bineînţeles, cu foc. Până atunci, trişorii dispăruseră. M-am apropiat de pat şi, aprinzând un chibrit după altul, i-am dat foc. Nu mai rămăsese nimic de făcut decât să mă întind pe acel pat al seducţiei, al trădării, al morţii şi să mă las prinsă de acea îmbrăţişare caldă, finală, arzătoare. Şi să mă predau şi eu unei ultime îmbrăţişări dorite, masturbându-mă chiar în timpul trecerii de la viaţă la moarte. Astfel, în timp ce rugul mă aştepta cu ardoare să mă ofer sacrificiului suprem, o flacără a pus stăpânire pe o margine a rochiţei mele roşii. A dansat, mai întâi gălbuie, apoi roşie, în timp ce o idee îmi trecea prin minte, privind acele culori. Cu palma, am înăbuşit flacăra, am ieşit afară şi mi-am privit apartamentul cum arde. Flăcările se ridicau, fumul îşi schimba culoarea în funcţie de mobila pe care începea să o devoreze, ba alb, ba gri, ba negru. Culorile, culorile irisului, şapte culori, şapte ca zilele săptămânii, şapte ca păcatele capitale, şapte ca şi camerele pe care le pregătisem pentru ca răzbunarea mea să fie înfăptuită. M-am trezit în sudoarea obişnuită, conştientă că nu dădusem niciodată foc patului meu, dar conştientă că acţiunile care aveau să ducă la satisfacerea setei mele de răzbunare începuseră şi se vor termina în cel mai bun caz, aşa cum visasem întotdeauna.

CAPITOLUL 5

Vineri, orange, lăcomie

Oranjul este o culoare stranie, deosebită, o nuanță mai moale decât roşul, dar mai aprinsă decât galbenul. Aceasta a fost culoarea din acea zi, o culoare care mi-a dus imediat gândul la o bancnotă de 50 de euro. În timp ce mă îmbrăcam, am asociat gândul la bani cu un alt păcat de moarte dintre cele şapte: lăcomia. Dar lăcomia nu înseamnă doar dorința de a acumula bani şi bunuri pământeşti, m-am gândit eu, ci şi dorința de a păstra ceva pentru sine, fără a-l împărți cu alții. Şi mintea mea a zburat spre Aurora Centofanti, strecurându-se în creierul ei inconştient şi capturând informații pe care cu un minim de intuiție oricine le-ar fi putut pricepe. Între timp, mi-am căutat în garderobă haine şi accesorii de culoare oranj o rochiță cu mâneci rotunde şi o fustă plisată care ajungea aproape de genunchi, colanți oranj destul de groşi, dar i-am îmbrăcat oricum în ciuda anotimpului, sandale pe platformă de aceeaşi culoare cumpărați cine ştie când şi niciodată purtați în viața mea, un batic în culori vii pentru a-mi acoperi decolteul amplu al spatelui. Şi apoi machiajul, care trebuia să evoce aceeaşi culoare. Am reuşit să găsesc şi o geantă de mână asortată. Şi țigările? Mi-am amintit că aveam pe undeva un pachet de KIM oranj, prima marcă de țigări pe care mi-am cumpărat-o când eram adolescentă. Era o marcă care nu mai fusese pe piață de ani de zile şi am vrut să păstrez o amintire nostalgică despre ea. Am scotocit până la fundul unui sertar şi l-am găsit. Am aprins una, mi-am amintit că aveau o aromă slabă, care probabil nu se mai simțea din cauza învechirii tutunului, dar nu conta, importantă era culoarea pachetului.

Înainte de a ieşi din casă a trebuit să recuperez smartphone-ul lui Paolo. Acesta era la vedere pe măsuța de cafea din sufragerie. Am parcurs agenda şi am găsit numele pe care îl căutam, Aurora Centofanti, persoana al cărei simț al lăcomiei intenționam să-l stimulez şi să-l aduc în prim-plan. Atingând ecranul cu un deget, am inițiat apelul. Mi-a răspuns o voce feminină destul de iritată, poate din cauza orei la care era deranjată, dar cel mai probabil din cauza numelui pe care îl văzuse apărând pe ecran.

„Trebuie să ai mult tupeu ca să mă suni, Pa..."

A trebuit să mă grăbesc să o anunț că nu era Paolo la telefon, ci o femeie care avea ceva să-i propună.

„Calmează-te", i-am spus cu o voce persuasivă. „Nu sunt Paolo, sunt fosta lui soție şi am câteva lucruri interesante să-ți spun, dacă vrei să mă asculți."

„Oh, da nici chiar aşa! Ar trebui să te ascult tocmai pe tine? S-a întors oaia pierdută la stână? Păi, ține-o, că nu mai ştiu ce să fac cu ea!"

„Ascultă-mă şi nu vei regreta. Da, Paolo a venit aici, dar să nu crezi că vreau să-l iert, dimpotrivă, vreau să mă răzbun pe el, pe trădările lui, şi în asta ne putem ajuta reciproc. Îmi imaginez că şi tu ai resentimente. Vezi tu, ştiu că Paolo a trimis manuscrisul noului său roman la edituri importante, care îl evaluează. Se pare că ar putea deveni un best-seller, se pare că se va face un film din el, pe scurt, se pare că se vor face bani frumoşi din această lucrare. Dar ştiu, de asemenea, că nu este numai opera lui."

„Vai de mine! Imbecilul m-a dus de nas. Am scris un roman bazat pe experiențele noastre de viață şi de sex. El a scris părțile picante, dar intriga, cea adevărată, cea care dă vervă poveştii, am scris-o eu. Când lucrarea a fost gata, a descărcat fâşierul pe stick-ul său şi l-a şters definitiv din calculatorul meu. Astfel, nu am avut nici măcar şansa de a-mi revendica drepturile. Iar ceea ce am făcut împreună în

pat va fi cunoscut în toată Italia, şi poate chiar în jumătate din Europa."

„Dar de data asta îl putem păcăli. Ascultă, aseară a fost aici cu mine, acum îşi revine după drogurile şi alcoolul pe care le-a consumat aseară şi, în timp ce eu am în mână telefonul lui mobil, am aici, în cealaltă mână, stick-ul USB cu fâşierul romanului. L-am copiat în calculatorul meu şi am răsfoit romanul şi, da, trebuie să spun că povestea este foarte intrigantă. Acum, Paolo îşi pierde timpul aşteptând cea mai bună ofertă, cea care îi va aduce cei mai mulţi bani, dar dacă ai fi aici până la sfârşitul zilei, aş putea să-ţi livrez fâşierul şi chiar să-ţi aranjez o întâlnire cu un prieten agent literar, care este dispus să cumpere drepturile şi să publice romanul cu numele tău în câteva zile."

În timp ce am pronunţat aceste cuvinte, mi-am imaginat sentimentul de lăcomie, de aviditate, care pătrundea deja în fiecare celulă a acelei creaturi de la celălalt capăt al telefonului, într-un oraş cum este ca Milano. O creatură care, la scurt timp după aceea, avea să cadă în plasa mea.

„Şi ce-mi ceri în schimb?", a întrebat ea.

„Nimic, vreau doar să savurez răzbunarea mea împotriva lui Paolo, să o văd în sfârşit realizată."

„Nu ştiu dacă voi putea fi acolo astăzi. Trebuie să mă organizez..."

„Oh, nu trebuie să-ţi faci griji pentru asta, lucrez la o agenţie de turism. Îţi voi rezerva un loc la zborul Milano – Ancona, care pleacă la ora 16.00 de la Malpensa. La aeroportul Raffaello Sanzio veţi găsi o maşină de închiriat cu un navigator deja setat la adresa casei mele din Recanati, unde te va aştepta o cină excelentă şi agentul literar cu un contract gata de semnat. Dă-mi adresa ta de e-mail şi, până la ora 11.00, îţi voi trimite biletul: tot ce trebuie să faci este să îl printezi."

Am închis discuția fără să-i dau timp să răspundă. Am vrut ca din acel moment focul curiozității, al ambiției, al răzbunării, să ardă în inima acelei vrăjitoare până când se va mistui aşteptând momentul să ajungă la mine acasă.

Înainte de a pleca la birou, am trecut pe la salonul de coafură şi am rugat-o pe coafeză să-mi vopsească părul în roşu auriu.

„Păi, bineînțeles că părul blond cu dungi roz nu se potriveşte cu ținuta ta de azi, dar nu putem să-l vopsim în fiecare zi, părul se distruge, se fragilizează."

„Fă-o, te rog, cu un şampon din acela colorant. Mâine îl voi spăla şi s-a terminat. Astăzi părul meu trebuie să aibă culoarea pe care ți-am cerut-o!"

De îndată ce am ajuns la birou, am organizat călătoria Aurorei Centofanti. La ora zece totul era deja rezervat, zborul şi maşina de închiriat, dar nu aveam să-i trimit e-mailul înainte de ora stabilită. În acel moment am fost cuprinsă de curiozitatea de a şti cum arăta această Aurora, poate mai degrabă din gelozie decât din curiozitate, sau poate pentru că, având în vedere relațiile lesbiene pe care le avusesem ceva vreme, o nouă invitată ar fi putut să-mi stimuleze fanteziile erotice. Tipa nu avea un profil pe Facebook, sau dacă avea, era protejat de confidențialitate față de cei care o căutau şi nu aveau nicio relație cu ea. Am căutat pe Google imagini şi mi-a ieşit o grămadă de prim-planuri şi busturi ale multor femei cu numele Aurora, poate nu Centofanti. O imagine în special mi-a atras curiozitatea: o femeie blondă, cu părul ondulat, cu ochii albaştri purtând o pereche de ochelari cu ramă uşoară, citea o carte în timp ce fuma o țigară, una „subțire". În legendă scria că Aurora Centofanti îşi va prezenta romanul la Milano, la librăria Feltrinelli din Via Ugo Foscolo, pe 17 februarie 2012. Ştirea era, aşadar, veche de câțiva ani. Dacă femeia din fotografie era într-adevăr Aurora, am dedus că, în ciuda pielii sale

foarte deschise, accentuată de o nuanță foarte puternică de ruj, era o femeie foarte atrăgătoare. Am simțit simultan o gelozie şi un fior de dorință față de ea. Pentru a nu depăşi anumite limite la locul meu de muncă, am închis rezultatul căutării şi m-am dus afară din birou să fumez. Din nefericire, două țigări amărâte din pachetul foarte vechi nu-mi puteau satisface nevoile de nicotină. Neputând să părăsesc locul de muncă pentru a merge la magazinul de tutun, m-am întors la postul meu şi i-am trimis lui Centofanti e-mailul cu biletul de avion şi instrucțiunile de călătorie. Aproape imediat a sosit e-mailul de răspuns, confirmând prezența pentru ora convenită. În acel moment, al doilea pion care urma să fie atras în casa mea pentru acea seară era Carla, iar la sfârşitul serii alte două persoane urmau să coboare în subsolul apartamentului meu. Pentru ca totul să reuşească trebuia să joc îndemânatic. În ochii lui Centofanti, Carla ar fi fost agentul literar cu un contract în geantă, gata să fie semnat. Dar de acest lucru arzătoarea mea prietenă nu trebuia să ştie absolut nimic.

Am plecat de la birou în pauza de prânz, m-am grăbit la magazinul de tutun să cumpăr un pachet de țigări bune, am aprins una şi am consumat-o în câteva fumuri puternice. Am aruncat țigara şi am aprins imediat alta. Eram deja în fața agenției imobiliare; înăuntru, Carla era încă ocupată cu aranjarea actelor. Vitrina era încuiată, dar imediat ce m-a văzut prietena mea, s-a grăbit să mă lase să intru, cu un zâmbet triumfător pe buze. S-a aplecat să mă sărute, iar eu am lăsat-o.

„M-am gândit că te vei întoarce mai devreme sau mai târziu. Noaptea trecută a fost atât de bruscă, atât de intensă, a fost minunat. Nu poți fugi de relația noastră. Mă doreşti aşa cum te doresc şi eu”, şi s-a repezit la mine voluptuos, încât abia am putut să o evit.

„Da, ştiu, poate este aşa cum spui tu. Dar nu acum şi nu aici! Trebuie să vorbesc cu tine, ce-ar fi să mergem să mâncăm ceva împreună undeva?”

„Hai să mergem la restaurantul macrobiotic atunci, ştii că sunt mare amatoare de produse naturiste.” În contrast cu ceea ce afirma, şi-a aprins o ţigară, pregătindu-se să plece, făcând un efort probabil ca să depăşească pentru moment instinctele sale erotice.

În faţa unei farfurii colorate în care puteai recunoaşte cereale, legume crude şi fierte, leguminoase, câteva bucăţele pe care mi-am imaginat că ar putea fi peşte, precum şi alge marine şi fructe proaspete şi uscate, mi-a fost greu să pun în gură măcar ceva. În schimb, preparatele acestea păreau să încânte papilele gustative ale prietenei mele. M-am întrebat cum aş fi fost tratată dacă aş fi cerut o farfurie de spaghetti all-amatriciana; cel mai probabil, m-ar fi invitat politicos să caut alt loc. Ambianţa era într-adevăr înăbuşitoare, chelnerii extrem de politicoşi şi serviabili, iar un centru muzical difuza o muzică relaxantă, aidoma cântecului de leagăn. Am luat o boabă de fasole şi am dus-o la gură, încercând să-mi reprim senzaţia de vomă care, ca un reflex, încerca să se asigure că „chestia aia” nu va ajunge în bietul meu stomac. Prefăcându-mă că zâmbesc, am început să arunc momeala spre Carla.

„Noaptea trecută ai fost o tornadă, un ciclon, nu am fost în stare să ţin piept. În schimb, cred că acesta este mediul potrivit pentru a vorbi între noi cu calm şi seninătate. Vezi tu, nu am renunţat la ideea de a-mi vinde apartamentul de aici, din Recanati, şi de a mă muta la Ancona. Şi aş vrea foarte mult ca prin agenţia ta, să mă ajuţi să-l vând. Am semnat deja contractul preliminar pentru cumpărarea unui nou apartament, aşa că voi avea nevoie în curând de o anumită sumă de bani, care nu poate proveni decât din vânzarea actualei mele locuinţe. Agenţia ta imobiliară are

cea mai bună reputație aici în oraș, știu că nu mă vei dezamăgi în această privință."

Carla, ascultându-mă, a continuat să mestece încet și să țină în gură timp îndelungat diferite ingrediente din meniul macrobiotic. Mi-am imaginat că proceda așa pentru a evita să regurgiteze totul imediat, dar nu aveam curajul să duc altceva la gură. Totuși, prietena mea părea mulțumită de mâncare, iar eu am profitat de calmul ei aparent pentru a-mi continua discursul.

„Da, ai dreptate, și eu am nevoie să continui să te văd, să experimentez impulsurile și pornirile care ne unesc, să mă complac în voluptatea și înțelegerea care numai între două femei poate exista. Dar am nevoie, de asemenea, să plec din această orășel, să am o viață mai variată, mai deschisă. Dar asta nu va exclude posibilitatea de a continua să ne vedem. Nu voi locui într-un oraș îndepărtat, Ancona este la doar douăzeci de kilometri distanță. Casa mea va fi deschisă pentru tine, așa cum cred că și casa ta poate rămâne deschisă pentru mine. Și apoi, cu siguranță voi continua să lucrez la agenția de turism a lui Angelo, cel puțin până când voi găsi ceva mai bun. Apoi, în fiecare zi voi fi aici, la Recanati, și ne vom putea întâlni ori de câte ori vom dori."

Carla a dat din cap, a suspinat, a înghițit ce avea în gură, apoi a răspuns puțin melancolic.

„Deși Ancona nu poate fi comparată cu Milano sau Roma, este totuși un oraș mare. Vei găsi oportunități, cu bărbați sau cu alte femei. Și apoi știu deja că te vei îndepărta din ce în ce mai mult de mine, până când vei dispărea. Dar nu-i nimic, hai să ne trăim pasiunea cât mai durează și să trăim în prezent. Ce vrei să fac pentru tine?"

„Vino diseară, la cină, la mine acasă. Va mai fi și un alt oaspete, o milaneză, poate interesată să cumpere apartamentul. Dacă ai aduce antetul firmei imobiliare, am putea să obținem contractul de vânzare în seara asta. În

orice caz, aş dori să pregăteşti un contract exclusiv, în care voi da mandat deplin agenţiei tale să vândă proprietatea mea, chiar şi să o pună la dispoziţie imediat. Crezi că îl poţi pregăti până diseară? În cazul în care vânzarea nu se realizează cu oaspetele meu, voi semna contractul şi îţi voi da imediat cheile casei. Mâine îmi voi face bagajele şi mă voi muta la Ancona, poate voi sta la hotel, la Hotel Dorico, pentru câteva zile înainte de a mă instala în noua mea locuinţă."

„Eşti foarte hotărâtă, Emanuela! Bine, voi pregăti tot ce-mi ceri şi voi fi la tine diseară la ora opt."

Pentru a încheia afacerea, am provocat-o puţin. Pe sub masă, mi-am scos piciorul din pantof şi l-am strecurat încet până am ajuns la piciorul ei. Estimând că faţa de masă era suficient de lungă pentru a ne acoperi năzdrăvăniile, am început să-i mângâi piciorul, în sus, până când am ajuns la muntele lui Venus. O vedeam cum făcea efort ca să nu înceapă să geamă de plăcere şi de dorinţă. La un moment dat, s-a ridicat brusc în picioare.

„Trebuie să mă duc puţin la baie", a spus ea, făcându-mi cu ochiul.

Cu siguranţă era convinsă că mă voi duce cu ea, însă eu am lăsat-o din nou în mrejele dorinţei. M-am îndreptat spre casă, am achitat nota de plată pentru amândouă şi am plecat.

„Deocamdată ar fi bine să te masturbezi, draga mea, apoi diseară vom face ceva interesant, poate chiar şi cu oaspetele meu din Milano." Am scris acest mesaj pe telefonul mobil şi i l-am trimis. SMS-ul s-a întors aproape imediat, având ataşată o figură animată: o mână strânsă într-un pumn din care degetul mijlociu era ridicat ritmic. Am şters acel SMS obscen, mi-am aprins o ţigară şi m-am întors mulţumită la birou. Chiar înainte de a ajunge acolo, telefonul meu mobil a emis din nou sunetul tipic al mesajului primit. Încă o obscenitate din partea

nimfomanei? Nu, de data aceasta expeditorul era altcineva, Tonino Della Valle.

„Ți-am citit e-mailul şi chiar m-ai intrigat. Mâine seară voi fi în Recanati. Salutări.”

Nu am ezitat să răspund, tastând rapid pe ecran.

„Foarte bine, te voi anunța când şi unde să ne întâlnim. Pupici.”

Perfect, cercul se strângea din ce în ce mai tare, toți pionii intrau în joc, iar la momentul potrivit fiecare va fi la locul lui. Nu credeam că se poate întâmpla aşa ceva, şi totuşi se întâmpla. Până duminică seara, Emanuela Cea Capricioasă îşi va fi satisfăcut toate capriciile.

Între clienți, mi-am petrecut cea mai mare parte a după-amiezii scriindu-i un e-mail lung lui Tonino, informându-l nu numai despre întâlnirile homosexuale în care fosta lui soție fusese implicată recent, ci şi despre petrecerile cu droguri şi sex oral la care obişnuia să participe. Bineînțeles că am avut grijă să nu-i spun cine fusese una dintre partenerele ei stabile de ceva vreme. Trebuia să fiu sinceră. Partea bună era că şi el, care ar fi căzut cu siguranță în capcana mea până acum, ar fi fost dezonorat pe viață: nu ar mai fi făcut carieră în poliție, ar fi fost radiat definitiv! Ce idioți sunt bărbații, sau cel puțin unii dintre ei. Par atât de inteligenți, dar apoi cad ca nişte pere coapte în fața unei femei ca mine, care ştie cum să îşi folosească corect armele, cele ale seducției. Un polițist, un detectiv, care s-a lăsat păcălit în felul acesta, fără să-şi dea seama de cacealmaua în care intrase în joc!

La ora 18.30 nici măcar nu l-am aşteptat pe Angelo să iasă bine din agenție, am închis calculatorul, mi-am dat buzele cu rujul indecent de oranj, mi-am băgat o țigară în gură şi am ieşit din birou. Mergând pe Corso Persiani cu țigara neaprinsă în gură, cel puțin trei bărbați s-au apropiat de mine cu o brichetă în mână, gata să mi-o aprindă. La al

patrulea care s-a apropiat, i-am luat uşor mâna care se întindea spre ale mele, şi care emana o căldură neobişnuită. Cu o încetineală deosebită, am aşteptat ca străinul să aprindă flacăra, am apropiat-o de vârful ţigării, am lăsat-o să se aprindă puţin, apoi mi-am apropiat faţa de cea a bărbatului, trăgând fumul în faţa lui. În acelaşi timp, mi-am apropiat mâna de partea de jos a abdomenului său şi i-am apucat membrul peste pantaloni.

„Oh, ce decepţie! Atât de moale? Unde au dispărut bărbaţii adevăraţi?"

Dacă deodată, penisul era deja în chinurile unei erecţii bruşte, la aceste cuvinte, l-am simţit cum se lasă moale sub mâna mea. Tipul a dispărut cu faţa înroşită de ruşine.

Când a sunat soneria, eu încă puneam la punct ultimele detalii pentru întâlnirea din seara aceea. Nu avusesem prea mult timp la dispoziţie, dar reuşisem să mă schimb într-o rochiţă neagră de seară, care îmi lăsa să se vadă picioarele, fără ciorapi sau colanţi de niciun fel, pantofi din piele lăcuiţi cu tocuri stiletto care îmi făceau silueta şi mai zveltă, ruj vermillon, fond de ten şi un machiaj uşor, dar care îmi accentuau trăsăturile feţei. Nu pregătisem o cină propriu-zisă, ci mai multe gustări care puteau fi consumate în sufragerie, fără să fie nevoie să pun masa. Toate platourile conţineau alimente oarecum afrodisiace: cocktail de creveţi, tartine cu caviar, stridii, salată rece de paste cu fulgi de trufe albe şi negre şi aşa mai departe. Şampania a fost răcită în găleata cu gheaţă şi, pentru a completa totul, mult fum şi cocaină pentru toată lumea. Pentru marijuana am pregătit pipe cu aspect exotic, dar am pus la dispoziţie şi o narghilea, în cazul în care invitatele mele ar fi dorit să fumeze în comun şi nu o singură ţigară.

Deschizând uşa, a trebuit să recunosc că Centofanti era mai frumoasă şi mai sexy decât remarcasem în fotografii.

Lumina apusului de soare îi dădea părului ei blond o strălucire deosebită. Femeia era aproape la fel de înaltă ca mine, de fapt poate mai înaltă, având în vedere tocurile care mă ridicau cu câțiva centimetri. O femeie simplă în eleganța ei, îmbrăcămintea era sobră, purta o pereche de blugi şi un tricou, evident „semnat” de designeri cunoscuți. Când am deschis uşa, şi-a scos ochelarii de soare cu rame mari şi a lăsat să se vadă doi ochi frumoşi albaştri. Am sărutat-o pe obraji, mă simțeam precum Iuda în acel moment, invitând-o înăuntru.

„Ia loc. Celălalt oaspete va sosi imediat”, i-am spus, întinzându-i pachetul de țigări ca să ia una. Ea a refuzat cu un gest din mână.

„Mulțumesc, dar m-am lăsat de fumat în urmă cu câteva luni şi aş dori să-mi păstrez acest obicei sănătos. Mai degrabă, aş avea nevoie să merg la baie pentru a mă împrospăta.”

I-am arătat drumul, regretând că refuzase să fumeze. Ştiam că, în orice caz, Coca circula mult, în râuri aş spune, printre VIP-urile milaneze. Nici Centofanti nu putea fi imună la acest „viciu”. La timpul potrivit, cu siguranță că i-ar fi plăcut să tragă pe nas. În timp ce se afla la baie, i-am pregătit Aurorei un aperitiv, un cocktail special care avea să deschidă calea pentru următorii paşi. Delirium îmi pusese de fapt la dispoziție tot ceea ce cerusem, inclusiv pastile de ecstasy care puteau fi dizolvate în lichide fără a le altera gustul. Îl plătisem generos pe ticălos, în schimb „marfa” era de o calitate excelentă. Când puicuța s-a întors în salon, a băut cu lăcomie băutura, spunând că avea un gust ciudat, dar că era foarte plăcută. Efectele aveau să se manifeste mai târziu, în urma eliberării de serotonină în creierul ei. Eram sigură că atunci ar fi fost de acord să fumeze şi ea.

Carla nu a întârziat să sosească, era şi ea foarte sexy, purta un costum de vară din în roşu burgund, dresuri

transparente uşor ambrate, a intrat cu ţigara aprinsă pe jumătate consumată şi s-a apucat să o stingă în scrumieră. Le-am făcut cunoştinţă.

„Aurora Centofanti, persoana din Milano de care ţi-am povestit. Carla Bertoni este agentul nostru, Aurora!" Faptul că m-am referit la Carla pur şi simplu ca la „agent" însemna că, în timp ce una se referea la agent literar, cealaltă, în mintea ei, asocia adjectivul imobiliar cu substantivul pe care l-am pronunţat. Cele două s-au aplecat una spre cealaltă pentru a-şi strânge mâna cu căldură. Am observat privirea libidinoasă a Carlei către noua ei cunoştinţă şi am avut impresia că aceasta din urmă i-o întorsese cu aceeaşi vehemenţă. Avea şi Centofanti porniri lesbiene? Asta mi-ar fi făcut planurile mult mai uşoare, dar poate că era doar impresia mea. În orice caz, prietena mea nimfomană ar fi fost cu siguranţă ocupată, iar eu aş fi ajutat-o să-şi atingă scopurile.

„Ai adus proiectele de contracte, aşa cum te-am rugat, Carla?" am întrebat-o pe prietena mea, întrerupând momentan fluxul de gânduri libidinoase către cealaltă.

„Bineînţeles", a răspuns ea, schimbându-şi privirea spre mine, poate realizând că şi eu eram în acel moment o bucată apetisantă pentru a-i satisface apetitul sexual. „Exact cum ai cerut: un contract standard şi antetul pentru a întocmi eventual unul ad-hoc pentru doamna Centofanti aici de faţă..."

„Oh, spune-mi doar Aurora şi spune-mi pe numele mic. Văd că suntem de aceeaşi vârstă aici, mai mult sau mai puţin, şi nu văd niciun motiv să ne supunem unor formalităţi inutile."

Cred că această afirmaţie a mulţumit foarte mult subconştientul Carlei, care a luat un pahar cu aperitiv, ne-a invitat şi pe noi doi să facem la fel şi a ridicat paharul ei

într-un toast: „Pentru noua noastră cunoştinţă şi pentru încheierea acestui contract, deci!”

„Da”, am intervenit eu pentru a încerca să o împiedic pe Carla să scape prea multe şi să-şi dezvăluie adevărata identitate de agent imobiliar. „Dar înainte de a vorbi despre afaceri, să onorăm delicatesele pe care le-am pregătit.”

După ce am mâncat şi am băut, euforia atât a invitaţilor mei, cât şi a mea, era la cote maxime. Le-am invitat pe Aurora şi pe Carla să se aşeze împreună cu mine în fotoliile din sufragerie, în timp ce eu, pe o parte a canapelei, mă ocupam de pregătirea narghilelei instalate în centru.

„Nu ai acceptat ţigările, Aurora, dar trebuie să accepţi să fumezi asta cu noi”, i-am spus, întinzându-i unul dintre furtunuri, din care ieşea deja un firicel de vapori amestecaţi cu vapori de marijuana. „Ca peste tot în lume, ospitalitatea este sacră în casa mea şi m-aş simţi jignită de moarte dacă nu ai accepta.”

„Ce este în ea?”, a întrebat curioasă, apucând pipa şi apropiind-o de faţă.

„Oh, esenţe aromatice, fumul este foarte bun şi plăcut. Şi nu face rău ca ţigările”, am minţit, deşi amestecasem într-adevăr nişte esenţe foarte puternice cu iarbă. A dus pipa la gură şi a inhalat. De partea cealaltă, Carla trăgea deja câteva fumuri lacome şi era deja învăluită de fum.

„Toate excelente”, a afirmat Carla, acum aproape complet ieşită din minţi. „Ospitalitatea ta este întotdeauna de top, Emanuela. Dar pun pariu că nu se termină aici. Pun pariu că poţi să ne oferi şi nişte pudră albă de calitate superioară, nu-i aşa? Unde ai ascuns-o astăzi?” S-a ridicat şi s-a îndreptat spre perdeau, dând-o la o parte şi descoperind uşa de securitate. „Doamne! O ţii în safeu? Trebuie să fie o chestie foarte tare!”

„Nn, mai sunt şi alte lucruri acolo. Poate chiar şi un dispozitiv USB deosebit de valoros”, şi mi-am îndreptat

privirea complice spre Centofanti, care a dat din cap pentru a arăta că a înțeles. „O să vă deschid şi uşa aceea în scurt timp, dar mai întâi...”

Am scos nişte pliculețe dintr-un sertar şi am pregătit cu grijă liniile de pe măsuța de cafea din sufragerie, trei pentru fiecare dintre invitați şi una pentru mine. Le-am înmânat Carlei şi Aurorei bancnotele de douăzeci de euro, notând cu interes îndemânarea scriitoarei de a înfăşura hârtia şi de a aspira pudra. Poate că folosise cocaina de mai multe ori pentru a avea inspirație şi a scrie creativ, cine ştie! Cele două, care până acum se tratau ca nişte vechi prietene de demult, se lansaseră într-o discuție despre haute couture milaneză. În timp ce vorbeau despre rochii, fuste, colanți decorați şi aşa mai departe, eu aşteptam momentul oportun pentru a deschide uşa de securitate şi a le permite celor două victime neştiutoare accesul în partea secretă a casei mele. La un moment dat, am auzit soneria de la uşă. Cine naiba putea fi? Am fost tentată să nu deschid, să mă prefac că nu e nimeni acasă, dar mi-am dat seama că era imposibil să nu se audă de afară glasurile caraghioase pe care le scoteau din când în când cele două „găini” din sufragerie. Holul era întunecat, am tras perdeaua de la o fereastră, am tras cu ochiul şi l-am recunoscut pe noul venit. Doamne, cum putea fi deja aici? Trebuia să găsesc o scuză valabilă ca să-l pot trimite. Am deschis uşa un pic.

„Tonino? Te aşteptam pentru mâine, cum se face că eşti deja aici?”

„Păi, din curiozitate nu am mai putut suporta, aşa că am cerut o jumătate de zi de concediu şi, deşi nu existau avioane directe de la Torino la Ancona, am reuşit să prind unul de la Milano şi am ajuns acum două ore. Am citit e-mailurile tale în avion, pe tableta mea, şi am devenit şi mai curios. Aşa că, imediat ce am aterizat, am luat un taxi şi iată-mă aici. Taximetristul te cunoaşte, trebuie să fie client

al agenţiei tale de turism, şi m-a adus direct aici, la tine acasă. Nu-i aşa că e minunat? Abia aştept să-mi povesteşti totul, în detalii. Haide, lasă-mă să intru... Dar, nu eşti singură, aud şi alte voci, feminine aş spune!"

„Acolo, într-adevăr. Acolo e Carla, şi chiar nu e cazul să vă întâlniţi acum", i-am spus, încercând să vorbesc încet. „Am invitat-o în seara asta doar pentru a pregăti terenul pentru tine. Habar nu aveam că îţi anticipezi venirea în felul acesta. Să-ţi spun ceva, du-te şi petrece câteva ore undeva, nu ştiu, într-un club, un bar, oriunde, apoi întoarce-te aici. Nu va fi nimeni acolo şi poţi petrece noaptea la mine acasă. Ţi-ar plăcea ideea asta?"

M-am uitat la el cu cea mai seducătoare privire de care eram capabilă, el m-a pătruns din cap până în picioare, stăruind asupra ochilor mei, a decolteului meu, a picioarelor mele. „Da, cred că ar putea fi foarte interesant. Dar tu te îmbraci aşa când inviţi alte femei? Având în vedere apoi tendinţele pe care mi le-ai descris despre fosta mea soţie..."

„Capcana este chiar asta. Mă prefac că o seduc pentru ca mâine seară să o prinzi în flagrant. Va funcţiona, vei vedea. Întoarce-te peste exact două ore şi îţi voi explica totul."

„Bine, dar ai grijă să nu-ţi schimbi hainele!"

I-am încuiat uşa în faţă, sperând că nu se va mai învârti pe aici. Eram sigură că va face exact ceea ce îi sugerasem eu. M-am întors la oaspeţii mei şi i-am apreciat ca fiind „perfect pregătite".

„E cald aici", am spus, aprinzându-mi o ţigară şi coborând bretelele rochiei mele, care, nemaifiind susţinută, a alunecat pe podea. Eram acum în sutien şi chiloţi. Le-am invitat şi pe ele să facă la fel. N-a fost nevoie să repet. Le-am oferit fiecăreia câte o ţigară dintre acelea deosebite, pe care le făcusem şi pentru Paolo în seara precedentă, şi le-am aprins-o. De data aceasta nu a existat niciun semn de refuz

din partea Aurorei, care în acel moment inhala şi expira fumul cu plăcere.

„Bine”, am reluat, invitându-le pe Carla şi pe Aurora să mă urmeze. „A sosit momentul să deschidem uşa de securitate.”

Am tastat combinația, am deschis uşa, le-am invitat pe cele două să coboare pe scări, am încuiat din nou camera şi am coborât şi eu, ajungând în camera albă. Aurora Centofanti privea deja cu un oarecare interes calculatorul aşezat pe măsuța de cafea, în timp ce Carla observa cu acelaşi interes trupul pe jumătate dezbrăcat al potențialei sale prăzi, dar şi al meu, ca să fiu sinceră. Privirea ei nu înceta să sară de la una la alta, zăbovind apoi asupra detaliilor din jurul ei.

„Acolo ai descărcat fâşierul?” a întrebat Aurora cu curiozitate, arătând spre Mac-ul alb cu ecranul acum întunecat. Era pe punctul de a mişca mouse-ul, când am oprit-o, luându-i uşor mâna.

„Toate la timpul lor. Să întregim mai întâi seara dedicându-ne plăcerilor. O plăcere care între femei este uneori trăită mai intens decât cu colegii de sex opus. Nu-i aşa, Carla?”

Aceasta a dat din cap, în timp ce eu i-am atins uşor pielea palidă a Aurorei şi am ajuns cu mâna la închizătorul sutienului ei, reuşind să-l desfac şi să-i scot haina. Apoi am luat-o de mână şi am ghidat-o să facă la fel cu a mea. Carla nu s-a gândit prea mult să fie şi ea cu sânii goi, scoțându-l rapid pe al ei, învârtindu-l şi aruncându-l în aer cu un gest ostentativ. Am luat o telecomandă din sertarul măsuței de cafea şi, apăsând un buton, am făcut să se deschidă uşa care ducea în camera verde şi albastră. Mi-am luat cele două invitate de mână, câte una de fiecare parte, şi le-am condus înăuntru.

„Faceți-vă comode”, le-am spus, arătând spre patul dublu mare, cu cearşafuri proaspete şi primitoare, colorate în aceleaşi nuanțe ca şi camera. Tot cu telecomanda în mână, am pornit un ecran mare pe care apăreau fractale în aceleaşi nuanțe de culori, proiectând o lumină blândă în cameră, care părea aproape suprarealistă, însoțită de o muzică senzuală la un volum moderat. Din frigiderul barului am luat sticla de whisky, am turnat puțin în două pahare, am mai strecurat câte o pastilă de ecstasy în fiecare şi le-am înmânat la fiecare. În timp ce cele două îşi scoteau una alteia chiloții, eu mi-am ocupat poziția în camera albă, închizându-le pe cele două prizoniere ale mele în alcovul meu, nu înainte de a le ridica hainele de pe podea şi de a le lua cu mine. Am scos calculatorul din regimul stand-by şi pe ecran au apărut mai multe ferestre, cu imagini de la camerele web amplasate în diferite camere. Am făcut zoom pe fereastra camerei care tocmai îi primise pe noii oaspeți, care nici măcar nu şi-au dat seama că fuseseră prinse în capcană, absorbite în mângâierile lor. Am pornit sistemul audio, iar gemetele celor două nenorocite depăşeau cu mult volumul muzicii care se auzea în cameră. Mi-am mutat apoi atenția spre camera neagră. Aceasta era întunecată, dar camera web cu infraroşu îmi permitea totuşi să văd ce se întâmpla acolo. Paolo se trezise şi se plimba prin cameră dezbrăcat ca un leu în cuşcă. Obişnuit probabil cu întunericul, reperase o uşă cu o bară de protecție şi încerca în mod repetat, dar fără succes, să o deschidă. Am emis o comandă prin intermediul calculatorului pentru a deschide o altă uşă, cea care îl va duce înapoi în camera roşie. Când a auzit clicul şi a văzut fascicolul de lumină, s-a repezit spre calea de salvare improbabilă. A aruncat o privire la stridiile, şampania şi cocktailul de languste de pe o tavă aşezată pe noptieră. L-am văzut cedând în fața foamei şi punând în gură o stridie. Apoi a început să scotocească prin cameră.

„N-are rost să cauți, oricum n-o să-ți găsești hainele!”, mi-am spus mulțumită, bucurându-mă de scenă. „Și acum, punctul culminant.” Am pornit ecranul mare din camera lui, pe care au apărut imagini cu Carla și Aurora făcând dragoste. Paolo, pe moment, a fost uimit să le recunoască pe cele două foste iubite făcând dragoste, aproape imediat am observat că membrul său s-a mișcat și a devenit erect. Niciun bărbat nu poate rezista la vederea a două femei făcând dragoste între ele. M-am uitat la ceas, am programat deschiderea ușii care urma să facă legătura între camera roșie și camerele verde și albastră pentru aproximativ o jumătate de oră mai târziu și m-am întors în salon, închizând din nou ușa de securitate în urma mea. Mac-ul urma să stocheze tot ceea ce se întâmpla în acele camere în piste video. Când am auzit soneria de la ușă, mi-am dat seama că eram în lenjerie intimă. Mi-am pus un halat scurt și transparent și m-am dus să deschid ușa.

„Nu ți-ai ținut promisiunea!” a exclamat Tonino, țintindu-și ochii pe sânii mei care se vedeau prin hainele mele transparente. „Ți-ai schimbat hainele.”

„Dar așa cred că mă placi și mai mult!” i-am răspuns, trăgându-l înăuntru și încleștându-l ca o caracatiță.

CAPITOLUL 6

Sâmbătă, albastru, pofta

M-am trezit pe canapea, mi se învârtea capul. Cele câteva ore de somn, împreună cu emoțiile pe care le trăisem şi substanțele pe care le luasem, făcuseră ravagii în corpul meu.

Mi-a luat câteva clipe să realizez că eram încă complet dezbrăcată şi să-mi amintesc ce se întâmplase în orele precedente. Înainte chiar de a mă îmbrăca – la urma urmei, simțeam un sentiment neobişnuit de libertate când mă plimbam goală prin casă – m-am dus în bucătărie să-mi pregătesc o cafea super tare. Apoi m-am dus la dulap pentru a-mi alege cu grijă hainele pentru acea zi, o zi crucială la sfârşitul căreia răzbunarea mea ar fi fost aproape completă. Deocamdată aveam deja patru oaspeți în „apartamentul meu secret", doi bărbați şi două femei, care puteau interacționa după bunul lor plac, într-un mediu izolat de restul lumii, dar păzit de o mulțime de camere de luat vederi şi controlat cu strictețe de un sistem informatic puternic. Un fel de „Big Brother" forțat, pe scurt, ai cărui protagonişti puteau decide să discute, să se certe sau să facă sex în funcție de dinamica stabilită, ținând cont şi de relațiile strânse care îi legau, în timpuri mai mult sau mai puțin îndepărtate, unul de celălalt. Cu o singură variație față de Big Brother-ul clasic: participanții fuseseră puşi în pielea goală cu forța şi, prin urmare, era dificil să le ascunzi colegilor de casă eventualele impulsuri. O situație incomodă, greu de gestionat, dar care, odată lăsată la o parte pudoarea firească pe care fiecare o are în a se arăta gol în fața celorlalți, permite o mai mare sinceritate atât în acțiuni, cât şi în discursuri. O persoană goală, tocmai pentru că se află

în această condiție, nu va minți niciodată, nu va spune minciuni.

Nu m-am putut abține să nu arunc o privire la ceea ce se întâmpla, acolo jos, în acel moment. Datorită conexiunii sistemului informatic cu I-phone-ul meu, puteam vedea şi pe ecranul luiimagini trimise de camerele web. Era un moment de inactivitate, aproape toată lumea dormea, cu excepția lui Tonino, care se plimba între camera portocalie şi cea verde şi albastră, încercând probabil să înțeleagă cum a ajuns în acea situație, dar mai ales cât de stupid căzuse în capcană. Carla şi Aurora dormeau ghemuite ca două pisici în patul cel mare. La picioarele lor, lateral, zăcea Paolo, care profitase de trupurile amândurora după ce uşa dintre camera lui şi a lor fusese deschisă la comandă. Tonino, după ce făcuse dragoste cu mine la etaj, perfect conştient de ceea ce făcea, băuse şi fumase, luase droguri şi substanțe halucinogene fără să ştie. Nici măcar nu-şi dăduse seama că, de-acum gol puşcă, îl condusesem la subsol. Îl făcusem să se apropie de calculator şi îi arătasem imaginile din interiorul celorlalte camere.

„Vezi cum se mişcă fosta ta soție? Cu bărbați şi cu alte femei, aşa cum a făcut mereu în timpul şi după căsătoria voastră. Mâine vei avea această înregistrare video şi o vei putea folosi în scopul divorțului, dar cu o singură condiție. Atunci te vei căsători cu mine, mă vei iubi şi mă vei respecta toată viața ta, până când moartea ne va despărți...", şi am reluat să fac dragoste cu el acolo, oferindu-i trupul meu în fața acelui PC, pe ecranul căruia defilau imaginile cu Carla, Aurora şi Paolo cuplându-se între ei în cele mai incredibile şi imposibile moduri. Când am simțit că era pe punctul de a ajunge la orgasm, m-am desprins de el, am poruncit să se deschidă uşa camerei portocalii, l-am făcut să intre, făcându-l să creadă că vom termina actul sexual acolo, dar în schimb l-am închis înăuntru. Prin difuzoare, i-am spus:

„E timpul să participi şi tu la petrecerea foştilor prieteni...”, şi am comandat deschiderea uşii camerei albastre şi verzi. Apoi am rămas în faţa camerei video şi m-am bucurat de evoluţiile sexuale ale acelor patru viermi, pentru moment, supuşi voinţei mele. În curând, cu toţii aveau să devină din nou conştienţi şi cu siguranţă aveau să înceapă să se certe între ei, amintindu-şi unul altuia chestii de demult. Şi această fază, poate, ar fi fost chiar mai interesantă decât cea precedentă. Dar acum trebuia să mă îmbrac.

Am ales cu grijă o rochie fără mâneci, lungă până în pământ, cu şliţ larg în faţă, de culoare albastru închis. Am asortat-o cu colanţi de culoare albastru deschis şi am găsit şi o pălărie ciudată, de aceeaşi culoare, sub care mi-am ascuns părul. Mi-am acoperit buzele cu ruj, care s-a transferat parţial pe filtrul ţigării pe care m-am dus-o la gură. Am căutat geanta Carlei, nu am găsit-o uşor în confuzia din sufragerie şi, în loc să scot din ea documentele care mă interesau, am decis că se potrivea cu ţinuta pe care tocmai o purtam şi am ieşit cu ea. Am verificat că acolo se afla setul de chei care îmi va permite accesul la agenţia Carlei, precum şi ţigări şi o brichetă, mi-am strecurat setul de chei în ea şi am ieşit. Înainte de a mă îndrepta spre centrul oraşului, am sunat la firma de curăţenie şi demenajări pe care o contactasem anterior, dându-le undă verde să ia toată mobila, depozitând-o temporar în depozitul lor până când noua mea locuinţă din Ancona va fi disponibilă, şi să procedeze la o curăţenie temeinică a apartamentului. La întoarcerea mea, să fi găsesc casa goală, iar acest lucru făcea parte din planul meu. Aş fi putut cu uşurinţă să falsific contractele şi în biroul meu, aveam la dispoziţie un scanner foarte bun şi un computer puternic. Dar faptul că puteam să o fac chiar în agenţia Carlei şi cu instrumentele ei, mi se părea un avantaj considerabil la care nici măcar nu mă gândisem.

Deşi târziu, m-am oprit la cafeneaua obişnuită pentru micul dejun. M-am aşezat la o măsuţă, asigurându-mă că şliţul rochiei îmi lasă picioarele la vedere, încrucişându-le de mai multe ori. Am observat că tânărul chelner pusese ochii pe mine. L-am strigat.

„Într-un bar respectabil, ar fi frumos să se aşeze cel puţin un trandafir roşu în centrul mesei ocupate de o doamnă de clasă. Lasă de dorit serviciul din acest loc!"

L-am văzut plecând cu un zâmbet pe buze şi întorcându-se mândru cu un trandafir înfipt într-un recipient de sticlă înalt şi îngust, pe care l-a aşezat în centrul mesei. M-a găsit cu o ţigară între buze şi nu a ezitat să mi-o aprindă. Imediat ce a fost aprinsă, am scăpat-o intenţionat de pe buze; aceasta mi-a alunecat pe rochie, peste picioare, din fericire fără să provoace arsuri nici pe ţesătură, nici pe colanţi, şi a ajuns pe podea, lângă vârful unuia dintre pantofii mei.

„Ce neîndemânatic eşti!" i-am spus, apucându-l de cravata neagră care atârna de gulerul cămăşii albe cu mânecă scurtă şi trăgându-l spre mine. „Vreau să ridici ţigara aia şi să o fumezi."

L-am tras şi mai jos, faţa lui aproape atingându-mi zona inghinală.

„Dar a căzut pe podea şi...", a încercat să protesteze.

„Clientul are întotdeauna dreptate", am continuat, clătinând din cap, dar şi punându-i un bacşiş consistent pe măsuţa de cafea, o frumoasă bancnotă de cincizeci de euro din portofelul Carlei. „Fumează-o! Toată, până la filtru!"

El s-a supus, a fumat-o pe toată, trecând peste dezgustul pe care i-l provocase faptul că căzuse pe jos şi compensându-l cu gustul pe care rujul meu îl lăsase acolo. A stins ţigara în scrumieră şi a întins mâna pentru a-şi lua cei cincizeci de dolari binemeritaţi. Dar eu încă nu eram satisfăcută. L-am oprit, apucându-l de mână, apoi am luat brioşa umplută cu cremă de pe farfuria din faţa mea şi am

muşcat din ea, având grijă ca umplutura ei să curgă şi să-mi murdărească din plin buzele, obrajii şi bărbia.

„Crema asta e acră, gust-o şi tu”, şi l-am tras spre mine, dându-i de înţeles că trebuie să o guste şi pe cea care îmi acoperea faţa. S-a uitat stângaci în jur, sperând că în acel moment nu va trece nimeni care să-l cunoască. În schimb, cineva, dintr-un colţ îndepărtat al pieţei, cu o voce prefăcută, a rostit fraza pe care nu voia să o audă niciodată.

„Andrea, şi ţie îţi plac cele de 40 de ani? Calmează-te, omule? Du-te şi fă un duş rece! Ahahahah!”

Sărmanul băiat era stacojiu şi transpirat din cap până în picioare. Tot trăgându-l de cravată, i-am apropiat faţa de a mea şi, iute ca un fulger, i-am băgat limba în gură.

„Ai auzit? E acră!” am spus, ridicându-mă, luând bancnota înapoi, strecurând-o în decolteul meu şi, în sfârşit, dându-i drumul. „Nu meriţi nimic, băiete!”

Am pornit cu paşi mari spre agenţia imobiliară, lăsând să se vadă picioarele mele lungi, prin şlițul din faţă a rochiei mele albastre. Uitându-mă în jos, am observat că picioarele mele erau de aceeaşi culoare cu colanţii pe care îi purtam. Albastre ca noaptea, albastre ca dorinţa, dorinţa de a mă răsfăţa cu un alt viciu de moarte: pofta. Eram pregătită să-mi înfrunt oaspeţii din acea seară şi să obţin satisfacţie deplină din partea lor, înainte de a-i vedea căzând în capcana răzbunării mele.

Am strecurat cheia în broasca vitrinei, am deschis-o cu nepăsare, fără să mă intereseze cine mă privea sau să urmărească o persoană care nu era tocmai la locul ei. Simplul fapt de a acţiona firesc şi nepăsător nu ar fi trezit nicio suspiciune; oricine mă privea o făcea doar pentru a admira un splendid exemplar de femeie, iar eu nu puteam decât să mă simt flatată de acest lucru. Am simţit ochii multor exemplare masculine atingându-mi şi chiar

mângâindu-mi corpul, dar am lăsat-o baltă, aveam alte treburi. Am pornit calculatorul şi am verificat dacă scanerul conectat era potrivit pentru scopurile mele. Dar calculatorul a emis la un moment dat un bip lung. Pentru a mă conecta, a trebuit să introduc parola. Nici nu am stat prea mult pe gânduri şi am tastat numele meu, EMANUELA. Aproape ca prin minune, a apărut desktop-ul.

Folosind calculatorul şi antetul agenţiei, după modelul documentului pe care Carla îl pregătise cu o seară înainte, am întocmit un contract de exclusivitate prin care eu, Emanuela Brandimarti, dădeam mandat exclusiv cu deplină disponibilitate asupra imobilului, în vederea vânzării acestuia, către Agenţia Imobiliară Caporalini Carla şi C. S.r.l. În mod clar, data era cu câteva zile mai devreme, în concordanţă cu faptul că proprietarul agenţiei ar fi putut să dispună efectuarea lucrărilor şi în camerele subterane. Era evident că apelasem la o firmă de încredere, cu sediul departe de Recanati, că lucrările fuseseră efectuate în mare secret şi că plătisem chiar un surplus pentru păstrarea secretului, şi care nici măcar nu emisese factura pe numele meu real. La final, am scanat documentul care purta în partea de jos semnătura Carlei, am făcut un copy/paste pe noul document ce urma să fie tipărit, l-am dat pe la o imprimantă laser de înaltă rezoluţie şi am privit rezultatul. Minunat, semnătura părea originală, dar pentru a risipi orice îndoială, am căutat deasupra biroului o ştampilă a agenţiei şi am aplicat-o acolo, apoi am semnat documentul cu mâna mea în spaţiul prevăzut. Am făcut fotocopiile şi le-am pus într-un în arhiva agenţiei, în timp ce m-am dus să pun originalul într-un plic deasupra căruia mi-am scris numele cu litere de tipar cu un stilou negru: EMANUELA BRANDIMARTI.

Îmi luase ceva timp să termin această operă, dar eram mulţumită de ea. Acum era aproape ora prânzului, dar nu

aveam deloc poftă de mâncare, sau poate pofta de mâncare se transformase în altceva. Dar pentru a potoli acest apetit mai era nevoie totuşi de câteva ore. Până atunci trebuia să ajung la Ancona şi să pregătesc terenul şi la hotelul Dorico. După ce seara trecuse conform planului, nu mai puteam să mă întorc la casa mea din Recanati. Aşadar, vizita mea la hotel avea două scopuri: să rezerv o cameră care să mă găzduiască pentru câteva zile, în aşteptarea mutării în noua mea reşedinţă din Ancona, şi să am o cameră rezervată pentru întâlnirea din seara următoare cu ultimul pion din joc, fotograful Leonardo Gerbilli. Nu eram foarte dornică să conduc maşina, de obicei preferam să mă deplasez pe jos sau cu mijloacele de transport în comun, dar în acea conjunctură nu puteam fără. De ceva vreme îmi duceam Mercedesul meu clasa A la un garaj cu plată, pentru că cel din casă fusese sacrificat pentru a construi o parte din încăperile subterane secrete. Mi-am recuperat vehicolul şi, fără să mă gândesc câtuşi de puţin să caut ceva de de mâncare, am ajuns în oraşul Ancona. Noroc că există aerul condiţionat, de altfele, interiorul Mercedes-ului meu s-ar fi transformat într-o cameră de gaze. După ce mi-am dat seama că nu mai fumasem deloc de vreo trei ore, timp în care fusesem în incinta agenţiei imobiliare, mi-am aprins ţigară după ţigară, până când am terminat pachetul din geanta Carlei şi am început altaul pe care o cumpărasem înainte de plecare.

M-am ocupat rapid de treburile din Ancona, şi când m-am întors la Recanati mi-am dus maşina înapoi la garaj, era deja după-amiază târziu. Era timpul să sun la Delirium. După ce a răspuns la apel ca de obicei, tipul nici măcar nu mi-a dat timp să vorbesc.

„Marfa a fost pe placul tău? Mai am, şi din belşug, dacă ai nevoie. Ospăţul tău va trebui să aibă loc diseară, nu-i aşa?”

„Unii dintre oaspeții mei au sosit deja, iar unii au gusturi deosebite. Ar dori vițel foarte tânăr şi ştiu că te ocupi şi de acest tip de marfă.”

„De unde ştii de asta?” a întrebat el, după câteva momente de tăcere stânjenită. „Este o marfă riscantă, poate face foarte mult rău, şi nu doar la stomac, aşa că o rezerv doar câtorva clienți de încredere. Eşti sigură că vrei să comanzi această marfă? Pot să ți-o dau, dar la un preț ridicat.”

„Ştii, prietene, că nu mă zgârcesc la nicio cheltuială în ultima vreme”, am continuat să-l tachinez cu o voce convingătoare.

„În regulă, am un vițică tânără, sub vârstă, cu carne fragedă şi suculentă. Dar voi face personal livrarea. Spune-mi la ce oră, ştiu adresa ta”

„Perfect, tocmai voiam să te rog să faci livrarea la domiciliu. Cred că la ora douăzeci şi două ar fi bine. Dacă vrei, poți să rămâi şi la „cină”, ce zici de asta? O să-ți ofer carne de iapă, dacă-ți place. Carne puțin cam dură, dar care sigur îți va încânta papilele.”

„Important este să fie crudă şi cu multă lămâie pe ea”, a chicotit el. „Voi fi la timp şi voi aduce marfa pe care ai cerut-o. Ne vedem mai târziu!”

Căzuse bine de tot pe noi. Iar pentru seara aceea, invitații mei aveau să fie în şase, inclusiv o prostituată minoră. Din moment ce Delirium spusese „chiar sub vârsta”, speram la o fată de vreo şaptesprezece, aproape optsprezece ani. Dar nu eram foarte sigură de spusele ticălosului. Dar şi el avea să cadă în cele din urmă victimă răzbunării mele, cel puțin avea să înceteze să se mai ocupe de acest gen de afaceri, care mă dezgustau cu adevărat. De fapt, întotdeauna am considerat exploatarea prostituției, în special a prostituției infantile, ca fiind una dintre cele mai grave infracțiuni, mult mai gravă decât traficul de droguri, pe care îl puteam tolera

cumva ceva mai mult, pentru că şi eu consumam uneori. Desigur, dacă guvernul ar fi liberalizat comerţul cu droguri uşoare, nu am fi avut nevoie de anumite persoane în societatea noastră. Ne-am fi dus la tutungerie să cumpărăm un pachet de marijuana şi cu asta bast. În schimb, în ciuda tuturor dezbaterilor politice, trebuie să recurgem în continuare la un infractor şi să plătim mult mai mult pentru a ne satisface plăcerea, care în cele din urmă nu provoacă mai mult rău decât un pachet de ţigări. Aoleu!

Când am intrat în apartament şi l-am văzut aproape complet gol, am simţit un nod în gât, nu nu aveam încotro, a trebuit să-l reprim, am înghiţit în sec. Am fost învăluită brusc de tristeţe, de nostalgie, pentru ceva ce construisem cu efort şi care, în scurt timp, dispăruse. M-am uitat în jur: în sufragerie nu mai rămăsese decât un balansoar vechi şi jerpelit din răchită, bucătăria mobilată rămăsese la locul ei, deoarece, fiind făcută la comandă pentru acea încăpere, recomandasem firmei de demenajări să nu se atingă de ea, să o vândă odată cu proprietatea. Am verificat dulapul din dormitor, dacă mai erau hainele mele. Chestii mărunte, dar nu era momentul să cedez sentimentalismului, în schimb era momentul, şi pentru mine, să mă complac în viciul poftei, profitând de compania pe care o strânsesem până atunci. M-am uitat la ceas, ora douăzeci fix: am dat la o parte perdeaua, am deschis uşa de securitate şi am coborât scările. Am scăpat de haine şi, profitând de dulăpiorul pe care îl pregătisem în sala de calculatoare, am îmbrăcat o cămaşă albă mică, ornamentată cu semnul dolarului peste tot, moneda americană, suficient de lungă pentru a-mi acoperi abia partea inferioară a abdomenului. Mi-am privit cu admiraţie narcisistă picioarele lungi, cu pielea netedă în urma unei epilări perfecte efectuate cu câteva zile în urmă, şi m-am asigurat că partea din spate a chiloţeilor intra în

crăpătura feselor mele, ceea ce pe moment mă deranja un pic, dar cu siguranță ar fi fost impresionant. Mi-am aprins o țigară și m-am așezat în fața ecranului calculatorului. În acel moment, camera roșie, camera verde și albastră și camera portocalie comunicau între ele, dar toți oaspeții, frumoși și goi așa cum îi crease natura, erau adunați în camera cu pat dublu. Paolo era întins pe pat și se acoperise parțial cu cearșaful, fuma și le observa pe cele două femei care, așezate pe marginea aceluiași pat, discutau animat între ele. Bineînțeles, avuseseră destul timp să se cunoască și să-și descopere adevărata identitate. Cu siguranță trecuseră de la o fază în care se acuzau reciproc, poate chiar își spuneau tot felul de lucruri, până la a decide că cea care le indusese în eroare, și le întinsese capcana, fusesem eu. Iar acum se țineau în brațe, se consolau unul pe celălalt.

„O să ne omoare, ne-a ademenit aici ca să ne omoare, pe toți patru”, a spus Centofanti, cu lacrimi pe față.

„Da”, i-a răspuns Carla, ștergându-și cu mâna lacrimile noii sale prietene, profitând de ocazie pentru a-i mângâia fața și apoi coborând ușor spre părțile mai intime. „Am căzut cu toții în plasă ca niște proști. Am putea la fel de bine să profităm, cât mai suntem în viață, pentru a ne bucura intens de timpul care ne-a mai rămas.”

„Nu, nu putem renunța așa, trebuie să existe o cale de ieșire de aici!” a spus Tonino, care dădea târcoale neîncetat camerei, cu cocoșelul zburdând între picioare.

Am mutat indicatorul mouse-ului pe un buton de pe panoul de control al softului sofisticat, marcat N2O. Oxidul de azot a început să inunde încăperea prin gurile de aer condiționat, iar efectul său nu a întârziat să se manifeste asupra oaspeților mei. Cunoscut și sub numele de gaz de râs, oxidul de azot are puteri anestezice și halucinogene și este considerat un drog blând. Inhalat treptat, acesta provoacă euforie și confuzie datorită alterării pe care o

provoacă în comunicarea nervoasă la nivelul sinapsei. Era momentul să văd dacă ceea ce citisem despre acest gaz se manifesta în realitate. Şi se părea că da. Paolo, încă întins pe pat, începuse să răspundă la ceea ce spusese Tonino cu puțin timp înainte.

„În camera neagră... Ahahahah... există o bară de panică, ar trebui să fie... Ahahahah... o ieşire de urgență care duce afară, dar... ahahahahahahahah..." Paolo a început să lăcrimeze, să se tăvălească de râs; nemaiputându-se abține, s-a dat jos din pat, dezvăluindu-şi penisul incredibil de erect. S-a apropiat de Tonino, aflat şi el în stăpânirea gazelor.

„Ce naiba ai tu în loc de penis?... Ahahahahahahah... O sabie a iubirii?... Ahahahahah...", i-a spus el, luându-l în mâini şi făcându-l să se îngroaşe şi mai tare. Paolo, simțindu-se apucat, a început să împingă din bazin, ca şi cum ar fi încurajat masturbarea de către celălalt bărbat. Cele două femei râdeau şi ele în hohote, începând să se atingă una pe cealaltă, sărutându-se, lingându-şi cu limba pielea şi părțile intime.

„Deci... Ahahahah...", a reluat Tonino, referindu-se într-un mod total deconectat la discuția pe care o avuseseră mai devreme. „De ce nu ai fugit prin ieşirea de securitate dacă ai avut ocazia?... Ahahahahahahah... Poate pentru că ai preferat să rămâi să i-o tragi fostei mele soții? Sau pe fosta ta prietenă? Sau pe amândouă? Ahahahahah..."

„Nici măcar nu ştiam că sunt aici... ahahahahahahah... Am venit doar ca să o recâştig pe fosta mea soție, şi în schimb uite în ce situație sunt... Uhuhuhuh... Dar cum poți să râzi în aşa o împrejurare? Trebuie să încercăm să ne întoarcem în camera neagră, Tonino... Ahahaha... Tu care eşti polițist... Ihihihihih..."

Cei doi bărbați, pentru a se apropia de uşa care ducea spre camera neagră, s-au apropiat de cele două femei, care

scoteau fără grijă țipete şi râsete incredibile. Uşa nu avea mâner şi, în ciuda încercărilor lui Tonino şi Paolo, nu ceda. Cei doi bărbați, în acel moment, cu membrele erecte la maximum, aproape până la punctul de a exploda, şi-au îndreptat atenția către femei.

„Ahahah...” a reluat Tonino. „De ce, în loc să continuăm să fim poponari şi lesbiene, nu facem sex aşa cum ne porunceşte Hristos? Tu ia-o pe nevastă-mea Paolo, că eu o prefer pe VIP-ul milanez... Uahahahahah... Uahahahahahahahuuuh...”

Venise momentul să intru în scenă, nu fără a da mai întâi comenzile la calculator de a întrerupe fluxul de oxid de azot la exact douăzeci şi unu şi patruzeci şi cinci şi a-l înlocui cu cel de gaz anestezic, izofluran, care, în timp util, îi va cufunda pe oaspeții mei în somn.

Am descuiat uşa de la camera albastră şi verde şi mi-am făcut intrarea, abandonându-mă şi eu voluptății gazului de râs. Am încercat să-mi reglez respirația pentru a inhala cât mai puțin din el, dar nu a fost uşor, deoarece camera era acum saturată de el. Atât bărbații, cât şi femeile, deşi încă în delir, mă priveau cu ciudățenie. M-am întors pentru ca toată lumea să-mi poată admira fesele ferme, ingenios puse în evidență de hainele minuscule pe care le purtam, şi m-am aruncat în luptă.

„A sosit timpul nostru? Ahahahah... Ai venit să ne omori?” a întrebat Tonino, în timp ce Carla şi Aurora, speriate din nou, se strângeau într-o îmbrățişare reciprocă, îngrozite deşi continuau să râdă sub efectul gazului.

„Da, aş putea să vă omor, dar nu o voi face, cel puțin deocamdată... Eheheh... Vreau să obțin satisfacție de la voi. Moartea ar fi o soluție prea uşoară, nu-i aşa?” M-am uitat la ei unul câte unul, încercând să-mi stăpânesc cu greu râsul. „Tu, Tonino, niciodată în viața ta nu mi-ai posedat trupul, nici măcar aseară, deşi ai fost aproape de el, aşa că a venit

momentul să o faci, acum, aici, înaintea celorlalți, înaintea fostei tale soții, a fostului meu soț şi a VIP-ului milanez care îți place atât de mult."

Mi-am dat jos chiloții, scăpând astfel de neplăcerea de a-i avea în mijlocul fundului meu, şi am început să mă apropii de Tonino. Ceilalți, în mod evident, nu s-au abținut şi fantezia sexuală a tuturor celor cinci a făcut ca în următoarele şaizeci de minute, pe acel pat dublu, să dăm frâu liber tuturor perversiunilor pe care fiecare dintre noi le ascunde în interiorul său, dar nu are niciodată curajul să le pună în scenă cu partenerul său, fie el oficial sau ocazional. La un moment dat am simțit că sunt penetrată simultan în față de Paolo şi în spate de Tonino, în timp ce Carla îşi împingea limba în gura mea, iar Aurora îmi mângâia şi îmi săruta sânii. Nu ştiu cum s-a produs acea întrepătrundere de corpuri, şi pentru că, în stăpânirea gazului de râs, nu mai aveam prea multă concepție despre spațiu şi timp. Ne gândeam cu toții să râdem şi să ne bucurăm. Doar sunetul scurt al unei mici alarme m-a făcut să îmi dau seama că era timpul să plec. Mi-am tras în grabă bluza şi chiloții la loc şi i-am lăsat pe ceilalți încă în ghearele poftelor lor, încă nesatisfăcuți de tot. Dar, la puțin timp după aceea, se vor prăbuşi ca patru îngeraşi.

Abia am avut timp să-mi revin din amețeală, să mă strecor într-o fustă scurtă de blugi şi o bluză sobră cu mâneci scurte şi să mă întorc la etaj, când a sunat soneria de la uşă. Era Delirium, însoțit de o tânără de culoare, subțire, zveltă, un corp fabulos, buze pline, ochi negri, dar care părea să aibă vreo cincisprezece, şaisprezece ani.

Am privit-o din cap până în picioare şi apoi m-am întors spre Delirium.

„Eşti sigur că e minoră? Şi că se află aici, în Italia, în regulă? N-aş vrea să am probleme din cauza ta."

„Ce-ți pasă ție de detalii? Nu trebuie să dai socoteală nimănui, ci doar să te adaptezi la gusturile particulare ale oaspeților tăi. Fata este senegaleză, familia ei are mare nevoie de bani şi ea reuşeşte să le facă rost de ceva, datorită mie. În plus, este frumoasă şi are experiență. Dezbracă-te, Alma, arată-i corpul tău clientului nostru...”

Fata a lăsat să alunece pe podea rochița pe care o purta, arătându-şi trupul, pielea de abanos netedă şi foarte bine şlefuită, cei doi sâni fermi şi bine făcuți, cu areolele uriaşe tipice femeilor de culoare. S-a întors spre Delirium, cerându-i o țigară, acesta i-a dat-o şi i-a aprins-o, apoi bărbatul s-a uitat în jur, observând apartamentul pe jumătate gol.

„Dar ce s-a întâmplat aici, a trecut vreun ciclon pe aici? Nu vă văd oaspeții şi nici nu văd unde i-ați putea primi. Ce faci, mă păcăleşti?”

„Nu, doar că mă mut, mă mut la Ancona. Oaspeții mei sunt în „casa de oaspeți”", i-am spus, dând la o parte perdeaua şi arătându-i scările care duceau la parter. „Dar mai întâi, dacă tot te-ai ținut de cuvânt şi ai adus vițica, vreau şi eu să mă țin de cuvânt cu tine şi să te las să guşti din carnea de iapă, din această iapă.”

Am invitat-o pe Alma să coboare scările şi să ne aştepte jos, fără să atingă nimic. Ea s-a supus şi a dispărut pe scări, goală cum era, fără nici măcar un semn de a-şi pune rochia la loc. L-am luat pe Delirium de mână şi l-am condus în bucătărie.

„Sper că ai adus mai multe pliculețe din pudra aceea de calitate fină. Cred că oaspeții mei încep să rămână fără ea, nu am vrea să le lipsească”, am spus, scoțând lămâi din frigider şi căutând storcătorul de fructe, găsindu-l doar după ce am deschis două sau trei uşi de bucătărie.

În timp ce stoarceam lămâile, el a scos două pliculețe din buzunare, a făcut linii pe raftul dulapului şi m-a invitat să adulmec împreună cu el.

„Excelent, ca întotdeauna”, am afirmat, dându-mi jos bluza şi întinzându-i sucul de lămâie. „Ai spus că doreşti carnea crudă şi cu multă lămâie pe ea. Hai!”

Nu m-a făcut să o spun de două ori, mi-a turnat sucul peste sâni şi a început degustarea. Mi-a fost neplăcut să fiu atinsă de acel individ necurat, l-am lăsat să o facă o vreme, apoi, când am simțit că încearcă să-mi ridice fusta cu mâna, l-am întrerupt.

„Cred că, ca degustare, ar putea fi de ajuns. Haide, să nu-i facem pe ceilalți să aştepte.”

Deşi nu era foarte convins, el s-a liniştit, mi-am tras bluza la loc şi ne-am îndreptat spre parter, unde Alma, ca un câine credincios, ne aştepta în linişte. Îmi părea prea rău pentru fata aceea; chiar dacă era unul dintre pionii planului meu, ar fi trebuit să o protejez. Până la urmă, doar prezența ei acolo, la momentul potrivit, mi-a făcut jocul. M-am uitat din nou la ecranul computerului şi le-am arătat invitații, care în acel moment dormeau cu toții. Ca nişte pisici îmblânzite, amorțite de gazul anestezic, se duseră fiecare în patul lor, aşa că cele două femei se culcaseră pe patul dublu, Paolo dormea în camera roşie, iar Tonino în cea portocalie. Am deschis uşa camerei mov, care comunica în interior cu cea portocalie, şi am lăsat-o să intre pe tânăra prostituată. Pe ecranul calculatorului, i l-am indicat pe Tonino.

„El este oaspetele cu gusturi speciale. Când se trezeşte, poate deschide uşa care leagă camerele voastre între ele. Mulțumeşte-l cum trebuie şi vei primi o recompensă mai mult decât generoasă.”

Fata s-a strecurat în cameră, iar eu am închis uşa în urma ei, văzând imaginea ei apărând pe una dintre ferestrele monitorului. Delirium s-a întors spre mine destul de arogant.

„Voi avea eu grijă de ea. Nu-i promite nimic direct. Mai degrabă, convenisem ca onorariul să fie în avans, aşa că e timpul să dai banii!”

„De ce atâta grabă! S-ar putea să primeşti chiar şi diferite remuneraţii, dincolo de banii simpli pe care nu voi reuşi să îi lichidez. Vezi, acum oaspeţii mei sunt epuizaţi, dar...” Mi-am amintit pe ecran câteva secvenţe din filmele care prezentau evoluţiile sexuale ale Carlei şi ale Aurorei şi câteva momente în care ne-am cuplat cu toţii, inclusiv eu. „Vom relua dansul peste puţin timp. Nu vrei să dansezi şi tu? Ai putea să profiţi de cei doi, sunt excitaţi. Şi apoi şi de mine; m-ai gustat doar, de ce să nu termini masa?”

Şi spunând acestea, am apăsat să se deschidă uşa camerei galbene. L-am împins înăuntru şi am închis uşa în urma lui, sigilând-o. Am activat ecranul mare din interiorul camerei şi i-am vorbit prin difuzor.

„Succes, ticălosule!” i-am spus simplu.

„Curvă ce eşti, m-ai păcălit? Scoate-mă de aici acum!” a început să lovească cu pumnii şi picioarele în uşă. Dar din exterior nu se auzea nimic, izolarea fonică fusese făcută la perfecţie.

CAPITOLUL 7

Duminică, galben, lene

Când am deschis ochii, eram în balansoar. Nu-mi amintesc cum am ajuns acolo. În mâna dreaptă, lăsată în jos pe partea exterioară a suportului scaunului, o ţigară aprinsă şi pe jumătate consumată, pe podea, sub mâna mea, o scrumieră care avea deja mai multe mucuri. Purtam o pereche de blugi şi o bluză găsite pe undeva. Nu erau de mărimea mea; după toate probabilităŁŁile, în starea mea de confuzie psihică, îmi îmbrăcasem hainele lui Centofanti. Am zdrobit ţigara în scrumieră şi am căutat pachetul de pe jos, aprinzând imediat încă una.

Începusem să gândesc, dar nu găseam puterea de a mă ridica din balansoarul acela. Totuşi, mai aveam chestii de făcut! Ar fi trebuit să fac ordine în casă, să mă debarasez de toate lucrurile care mi-ar fi putut compromite operaţiunea. Ar fi trebuit să aranjez la locul lor hainele aruncate peste tot de oaspeţii mei şi să le pun în ordine în garderoba din camera albă. Ar trebui apoi să tai cu grijă din înregistrările video achiziţionate de computer toate secvenţele în care am apărut într-un fel. Apoi m-aş fi îmbrăcat corespunzător şi aş fi plecat spre Ancona, după ce mi-aş fi luat maşina din garaj şi aş fi aruncat tot materialul compromiţător. Se părea că mintea mea gândea, dar că impulsurile care veneau din ea nu puteau comanda în mod adecvat acţiunile pe care trebuia să le întreprindă corpul meu, care rămânea inert în acel scaun, capabil doar să continue să aprindă ultimele ţigări rămase. O stare pe care o asociam cu ultimul dintre viciile de moarte, lenea, şi cu culoarea galbenă, o culoare la care mi-aş fi asortat ţinuta dacă aş fi putut să mă ridic în picioare. Au început să-mi treacă prin minte imagini cu ceea

ce se întâmplase cu o seară înainte. Am ordonat într-adevăr să se deschidă uşa dintre camera violet şi cea portocalie, iar Alma se urcase în patul frumoasei adormite, cu intenția de a duce la bun sfârşit sarcina care i-a fost încredințată. Aveam încredere că Tonino respectase regulile morale care îi impuneau să nu întrețină relații sexuale cu o minoră, dar, sub influența drogurilor, acestea erau probabil complet inhibate. Aşa că, atunci când se trezise din toropeală şi îşi găsise lângă el noua şi neaşteptata tânără musafiră, începuse imediat să-i mângâie pielea închisă la culoare. Şi ar fi mers până într-acolo încât să o violeze şi pe ea, după toate cele care fuseseră acolo înainte, dacă nu i-aş fi pompat din nou gaz anestezic în cameră. Nu că fata ar fi fost virgină, dar nu puteam suporta să fiu responsabilă pentru ceea ce i se va întâmpla acolo. Pe de altă parte, am aşteptat ca Carla, Aurora şi Tonino să-şi revină din toropeală, apoi am pus camerele lor în comunicare cu cea în care îl lăsasem pe Delirium. Acesta din urmă, văzând trupurile goale ale celor două femei, a uitat că fusese atras într-o capcană, şi-a golit buzunarele pantalonilor, şi-a pus mai multe „doze" pe care să le împartă cu noile sale prietene şi şi-a scos de pe el cămaşa. După ceva timp, n-am mai rezistat şi am intrat pentru a-mi satisface dorințele, care mă inundaseră pe tot parcursuli zilei. Am vaporizat din nou protoxidul de azot în camerele lor, pentru ca distracția să fie garantată. Din momentul în care intrasem pe uşa camerei albastre şi verzi, nu mai aveam nicio amintire. Dar important era că ieşisem din ea şi îmi încuiasem în sfârşit oaspeții, fiecare în camera lui, fiecare izolat de ceilalți, cu excepția celor două femei, care, cu siguranță, odată ce-şi vor fi revenit, vor începe din nou să se acuze reciproc şi se vor certa din greu. Sau, poate că ar fi fost de acord şi poate că ar fi început să se bâjbească din nou. Până atunci era treaba lor, nu-mi mai păsa. Din momentul în care aş fi plecat, aş fi comandat calculatorului

să întrerupă înregistrarea video. Dar camerele web ar rămâne în continuare active şi aş putea întotdeauna să controlez situaţia din „casă” folosind palmtop-ul meu.

Abia după ce mi-am terminat ţigările am găsit puterea să mă ridic de pe balansoar şi să merg să mă îmbrac. Trebuia să fiu pregătită pentru jocul de strip poker, aşa că îmbrăcămintea, pe lângă culoarea galbenă, trebuia să includă toate accesoriile cerute de joc pentru femei: ciorapi, jartiere, chiloţi, sutien, slip, pantofi, fustă cu centură, tricou cu maneca scurta, sacou lejer, esarfa, geanta de mana şi pălărie. Fiecare cip din joc ar reprezenta de fapt o haină. La final, cel care pierde ar trebui să scoată toate hainele şi accesoriile corespunzătoare jetoanelor pierdute. Am acordat o atenţie deosebită machiajului şi, în cele din urmă, mi-am dat seama că eram din nou activă; scăpasem de sentimentul de lene, de apatie, care mă stăpânise până acum. După ce am aranjat computerul şi hainele gazdelor, mi-am adunat rapid câteva lucruri care mai erau în casă. Am aruncat o ultimă privire la „locatarii casei” de pe monitorul calculatorului: cine dormea, cine se plimba prin cameră în prada iluziilor sau se întreba dacă va ieşi vreodată viu de acolo sau cât timp va trebui să rămână închis acolo. Tonino deschise compulsiv micul frigider-bar în speranţa zadarnică, cred, de a găsi ceva de mâncare. Carla şi Aurora se certau feroce în acel moment, iar eu mă temeam că se vor certa, dar în schimb, la un moment dat, apropierea celor două corpuri feminine goale lăsase loc pentru noi mângâieri, aproape o îmbrăţişare, apoi au început să se certe. IarăĹźi mai vehement decât înainte. Şi aşa într-o secvenţă alternantă de ură şi dorinţă sexuală, pe care nu ştiu până la ce extreme i-ar fi putut duce. De fapt, venise momentul să mă îndepărtez, şi definitiv, de casa mea din Recanaţi. Am urcat scările, am sigilat uşa blindată şi, odată cu ea,

conținutul ei prețios, am așezat cei doi saci mari de gunoi care conțineau materialul de dus lângă intrare și am mers repede pe jos să-mi iau mașina. M-am întors, am încărcat sacii în portbagaj și am plecat spre Ancona. Înainte de a ajunge la destinație, am aruncat materialul într-un tomberon care mi s-a părut că se afla la o distanță rezonabilă de Recanati și de „locul crimei". Acum îmi plăcea să-mi numesc casa în acest fel, chiar dacă, de fapt, nu se comisese și nu urma să se comită nicio crimă. Dar, cu siguranță, în orele următoare, locul urma să fie invadat de polițiști și jurnaliști.

Hotelul Dorico se afla în centrul orașului Ancona, un hotel de cinci stele, într-o poziție frumoasă, ridicată, cu vedere spre mare și spre Monte Conero. Am urcat în camera care îmi fusese rezervată, mi-am aranjat cele câteva obiecte personale și m-am dus la oglinda din baie pentru a verifica dacă aspectul și starea mea de spirit erau impecabile.

Leonardo Gerbilli a sosit exact la timp, îmbrăcat conform regulilor impuse de jocul pe care urma să-l jucăm. De fapt, hainele mele erau un pic groase pentru sezon, însă eu am avut grijă să rezervez o sală pentru fumători, cu aer climatizat, destul de zgomotos, în care se menținea o temperatură destul de joasă, în același timp foarte bine aerisită. Ne sincronizasem perfect, fără s-o facem special, ne-am întâlnit în hol: eu coborând din cameră și el intrând pe ușa principală. Leonardo era un bărbat de vreo patruzeci și cinci de ani, mai degrabă obez și flasc, cu o dublă bărbie și cu obrajii plini. Era bărbatul tipic a cărui muncă ți-ai fi imaginat-o doar privindu-l, un bărbat care nu trezea în mine nicio atracție fizică. Pe lângă sala rezervată, administrația hotelului îmi pusese la dispoziție și doi angajați, tineri și arătoși, o fată de douăzeci de ani și un bărbat de treizeci și

ceva de ani, bine pregătiți pentru misiunea de a asista clienți speciali ca noi.

De îndată ce am intrat în sală, bărbatul a deschis cutia cu țigări cubaneze care era pe masa de joc, făcându-ne semn să profităm, în timp ce fata a scos un butuc nou de cărți şi ne-a distribuit fişele, care reprezentau diferite piese vestimentare.

„Doriți să jucați în patru, adică în compania noastră, sau preferați să rămâneți singuri?" a întrebat fata întinzându-mi o țigară şi aprinzând-o.

Eu, ştiind cum funciona treaba, dar mai ales că voiam să joc cât mai îndelung posobil, înainte ca Leonardo să le zică să plece, le-am răspuns că preferam să jucăm în patru.

Fotograful a refuzat trabucul pe care i-l oferise fata şi şi-a aprins una dintre țigările sale. Celălalt bărbat a început să împartă cărțile. Cei doi angajați ai hotelului erau bine antrenați să piardă, dar nu în mod constant. De fiecare dată când fata pierdea, îşi scotea haina corespunzătoare, la fel făcea şi tânărul, în timp ce pierderile noastre erau puse deoparte, noi nu ne scoteam hainele pierdute decât la sfârşit sau ne mulțumeam să o facem într-un mod pur virtual. La un moment dat, fata a rămas doar în chiloți. Sub privirea libidinoasă a lui Leonardo, ea a luat o țigară din pachetul lui, a aprins-o şi s-a întors spre el.

„Conducerea hotelului nu-mi permite să joc această ultimă fisă. Dacă vreți ceva extra, anunțați la recepție şi cereți camera 333: este puțin mai scumpă, dar se merită."

Leonardo, transpirând în pofida temperaturii joase, a dat din cap, urmărind-o cu privirea cum ieşea pe uşa de srviciu, nu cea pe care intrasem. Şi bărbatul şi-a cerut permisiunea să iasă din joc.

„De acord", i-am răspuns, punându-i în mână un bacşiş bun. „Pentru mine nimic extra. E destul să termin partida cu prietenul meu."

„Bine, Leonardo”, am spus, făcându-i din ochi. „Acum că suntem singuri, aş zice să nu ne mai jucăm virtual. Să ne luăm toate fisele înapoi şi să o luăm de la zero. Însă, fiecare haină pierdută să fie dezbrăcată.”

„Bine, dă cărţile!”

Am reluat trabucul care stătea pe marginea scrumierei, am împărţit cărţile şi am văzut că, schimbând o carte, aş putea avea un plin frumos. Aveam, de fapt, în mână cinci şi un nouă. Am aruncat pe masă fisele pentru pălărie, eşarfă şi centură. Probabil că şi Leonardo avea cărţi bune, pentru că a acceptat pariul şi chiar a ridicat miza cu pantalonii. Am schimbat cartea şi norocul mi-a dat un nouă.

„Înţeleg”, am spus.

Leonardo, mulţumit, a descoperit o dublă pereche, doi şeptari şi doi cvarteţi. Mi-am arătat full-ul şi mă uitam la adversarul meu cum începea să-şi dea jos primele haine. A pierdut o mână după alta şi au început să zboare cravata, pantofii, şosetele, cămaşa şi maioul. În acest moment am putut admira individul în toată rotunjimea lui flască. Nu că ar fi fost o privelişte plăcută la vedere, în plus tot corpul era ud de sudoare. I-am turnat un pahar de whisky dublu malt şi l-am întrebat ce are de gând să facă, scoţând din geantă un card de memorie SD mic, dar foarte mare ca spaţiu.

„Dacă pierzi şi slipii, zi adio la material. Continui sau ve face cum a făcut hostesul hotelului?”

„Din partea mea pot juca şi slipii, nu văd niciun obsacol. Dă cărţile!”

Din momentul acela, am făcut aşa încât să încep să pierd, chiar schimbând cărţile, dacă aveam în mână vreo una câştigătoare. Astfel, eu pierdeam o haină după alta, în timp ce leonardo se îmbrăca.

„Se pare că norocul e de partea ta”, am zis, rămânând cu sânii goi.

Mai aveam pe mine slipii, ciorapii care nu mai erau susținuți de jaretieră şi cădeau şi pantofii cu toc. În următoarele mâni am pierdut pantofii, apoi ciorapii, datorită unei mişcări norocoase pentru Leonardo.

„Sau poate că norocul merge în direcția corectă, sau poate că tu te-ai distras, dragă Emanuela. Ți-a rămas doar o haină. O joci sau te dai învinsă?" Tipul se relaxase ĹźŁi transpira deja mai puĹŁin.

Mulțumit, şi-a aprins o țigară în timp ce aştepta răspunsul meu.

„Nu aşa repede, Leonardo!" Am tras un ultim fum din țigară, am suflat un nor gros de fum în aer, apoi m-am ridicat în picioare, luându-mi adversarul de mână. Dincolo de o altă uşă se afla o cameră cu un pat dublu. L-am văzut cum s-a aşezat pe marginea patului şi a început să îşi scoată din nou pantalonii. Eu, cu fața la el, am clătinat din cap.

„Nu, nu! Nu asta am vrut să spun exact. Ei bine, ai câştigat şi tu poți decide recompensa. Fie îți dai jos chiloții, dar vezi şi nu atingi, pentru că sexul activ nu era în înțelegere, fie primeşti cardul de memorie. Decide tu!"

„Nenorocito ce eĹźti", a zis el transpirând. „Termină să te joci cu mine, îmbracă-te Ĺźi dă-mi cardul de memorie odată!" Mi-am recuperat hainele şi m-am întors cu spatele la el ca să mă îmbrac. Când m-am întors, tipul încă se mai juca cu cureaua pantalonilor, pe care îi închidea greu din cauza grăsimii. I-am pus cardul de memorie în mână şi l-a scuturat cu satisfacție.

„Bine!" a exclamat ea, strălucind de fericire. „Abia aştept să văd acest material şi să-l transmit redacției..."

„La momentul potrivit", i-am tăiat entuziasmul. „Nu crezi că ar fi putut fi atât de simplu? Acel dosar este încă gol. Dacă îmi urmezi instrucțiunile, în câteva ore vei primi ceea ce ai câştigat şi vei umple fişa cu fotografii şi filmări cu

adevărat compromițătoare pentru anumite persoane. Şi nici nu-ți poți imagina ce celebrități vei găsi filmate şi poate că, ajungând la mine acasă, vei putea să le fotografiezi chiar tu în nişte ipostaze destul de îndrăznețe."

„La naiba, Emanuela, încă te mai joci cu mine? Cum pot să am încredere în tine? Aşa să fie, în regulă. Spune-mi ce mai trebuie să fac pentru a obŁŁine acest material. Măcar să sperăm că merită cu adevărat ceea ce ai promis."

„la acest telefon mobil, Leonardo. Este un model vechi, dar potrivit pentru scopurile noastre. În agendă este un singur număr, la care îți voi răspunde eu. Nu este numărul pe care îl folosesc de obicei, prudența nu este niciodată prea multă. Mergi la mine acasă şi intră, vei găsi cheia de la uşa de la intrare în camera de contorizare. Când vei fi înăuntru, sună-mă exclusiv de pe acest dispozitiv şi îți voi da restul instrucțiunilor. Noroc!"

„Mulțumesc! Sper că am dreptate când am încredere în tine."

L-am văzut că termină repede de aranjat hainele, şi-a aruncat jacheta peste un umăr, evitând să o îmbrace, deoarece impactul cu temperatura exterioară i-ar fi reactivat cu siguranță transpirația abundentă şi a dispărut, în timp ce eu, cu mult mai multă linişte, am ajuns la recepția de hotelul şi mi sa livrat cheia camerei mele.

Aveam de gând să-mi înlesnesc aşteptarea făcând un duş plăcut, şi pentru că, după tot ce se întâmplase în ultimele patruzeci şi opt de ore, aveam neapărată nevoie de aceasta.

Am calculat timpul şi, la momentul potrivit, am deschis aplicația de pe I-phone-ul meu conectat la Mac şi la camerele de spionaj împrăştiate în exteriorul locuinței, sau mai bine zis al fostei mele locuințe. Din păcate, nu amplasasem o cameră web în sufragerie, aşa că nu m-am putut bucura de fața uimită a tipului la vederea apartamentului gol. Telefonul nu a întârziat să sune.

„Te joci cu mine, Manu? Apartamentul este complet gol. Ori au trecut hoții pe aici, ori tu ai fost cea care l-a golit înainte de a pleca. Ce să fac?”

„Nu-ți face griji, Leo. Ți-am spus că-ți voi da instrucțiuni suplimentare. În fața ta se află o perdea groasă, dă-o la o parte şi vei vedea o uşă de metal: o vezi?”

„Da, o văd”, a răspuns el, oftând.

„Lângă uşă, în stânga ta, se află o tastatură. Introdu combinația: 0 – 1 – 1 – 4 – 8, apoi apăsă pe butonul verde. Uşa se va debloca.”

„S-a făcut! Sunt nişte scări care coboară. Acum trebuie să cobor?”

„Exact, Leonardo! Du-te şi nu vei regreta.”

În acel moment, am văzut imaginea lui transmisă pe display-ul telefonului meu de către camera web a calculatorului de care se apropia.

„Ți-ai găsit comoara. Acuma, ar trebui să fii destul de priceput ca să poți descarca pe cardul tău de memorie tot materialul multimedia pe care aparatul l-a înregistrat în ultimele ore.”

Mă uitam la el manipulând rapid calculatorul, parcurgând rapid câteva secvențe şi făcând backup-ul conținutului pe cardul de memorie. Întrucât comunicarea telefonică era încă activă, după câteva momente de tăcere, Leonardo s-a întors din nou spre mine.

„Am aruncat o privire şi chiar pare a fi un material fierbinte, mai ales pentru un scriitor distins care s-a lansat recent în cariera politică. Dar unde-ți sunt oaspeții?”

„Ştiu că ai ambiții de primadonă. Vrei să te alături lor şi să faci fotografii direct cu aparatul tău de fotografiat? Apasă pe panoul de control, comanda „Deschide uşa camerei indigo”. Dar mai întâi închide apelul, pentru că atunci când vei fi acolo nu va fi rețea”, am minți eu.

L-am văzut cum a recuperat cardul de memorie, l-a introdus în camera digitală şi a dat comanda de deschidere a uşii indicate. Ei bine, îndeplinea la perfecţie ceea ce îmi imaginasem, deşi nu fusese antrenat să facă asta. De îndată ce a intrat în camera de culoare indigo, am preluat controlul sistemului prin intermediul palmtopului meu, am închis uşa în urma lui şi le-am deschis pe toate celelalte care permiteau camerelor interne să comunice între ele. Când Leonardo s-a trezit în faţa tuturor acelor personaje, mai mult sau mai puţin cunoscute, dar mai ales mai mult sau mai puţin dezbrăcate – doar Delirium avea pantaloni, Carla se acoperise cu un cearşaf luat de pe unul dintre paturi, în timp ce ceilalţi erau complet goi – a început să facă fotografii ca un nebun. Era o mare agitaţie, invitaţii mei se simţeau înşelaţi, protestau faţă de acea intruziune bruscă, îşi revendicau intimitatea, cineva încercase să se arunce asupra lui Leonardo şi să-i smulgă aparatul de fotografiat, dar el, datorită gabaritului său, l-a dat la pământ. Era timpul să se pună capăt întregii şarade. Pregătisem şi „lovitura finală", urmând întocmai instrucţiunile pe care le găsisem pe internet, dar nu eram sigură că aveau să funcţioneze. Am sunat la telefonul mobil pe care Leonardo îl mai avea la el. Sunetul acelui aparat era setat pe o frecvenţă care trebuia să activeze un detonator, care se afla foarte aproape de el. Secvenţa de explozii a fost mortală, în fiecare cameră a explodat câte o grenadă fumigenă, iar încăperea s-a umplut de fum care mă împiedica acum să văd pe ecran ce se întâmpla. Am reuşit, totuşi, să văd la timp gurile de ventilaţie care, aşa cum era de aşteptat, au început să pulverizeze apă, udând oaspeţii, intraţi în panică.

„O să ne coacă ca pe nişte sardine. Ticăloasa aia ne omoară pe toţi. Vrea să ne ardă aici!" a strigat Aurora.

„Repede, să fugim cu toţii în camera neagră", a îndemnat Tonino, care părea să fie singurul care mai avea nervi.

„Sistemul de stingere a incendiilor prevede probabil şi o deblocare automată a uşii de urgenţă!”

„Eu nu ies aşa, în pielea goală. Vreau hainele mele”, s-a plâns Carla.

„Mai bine afară goală, decât aici prăjită, nu?” i-a răspuns Paolo.

Nimeni nu trebuia să fie rănit. Doar că fumul umpluse camerele, dar, pentru a simula şi mai bine un incendiu periculos, făcusem în aşa fel încât sistemul de aer condiţionat să ridice temperatura cu câteva grade. De pe mobilul meu de serviciu am sunat la 112.

„Carabinierii? Mă numesc Emanuela Brandimarti. Am o mică problemă. De câteva zile nu mai locuiesc în casa mea din Recanati, deoarece am scos-o la vânzare, încredinţând-o unei agenţii imobiliare. Abia acum alarma, care este încă activă şi conectată la telefonul meu mobil, semnalează o tentativă de intruziune şi chiar un început de incendiu. Sunt departe de Recanati, în prezent sunt cazată la un hotel din Ancona, aşa că nu pot verifica direct. Sunt sigură că nu este nimic grav, poate o alarmă falsă, dar v-aş fi recunoscătoare dacă aţi putea să verificaţi.”

„Bineînţeles, desigur, este datoria noastră. Voi trimite imediat o patrulă şi voi alerta şi cea mai apropiată staţie de pompieri. Ţineţi telefonul activ, v-am înregistrat numărul de mobil. Vă vom anunţa.”

Calculasem că o patrulă de carabinieri, cu sirenele în funcţiune, nu ar dura mai mult de trei minute de la cazarma din centrul oraşului Recanati până la vila mea din cartierul „Le Grazie”. Am cronometrat timpul şi, la momentul potrivit, am comandat eliberarea barei de panică din camera neagră. Apoi am activat recepţia imaginilor de la camera web amplasată în partea din spate a casei mele. Cei şapte indivizi, unii dezbrăcaţi, alţii acoperiţi cum au putut, au ieşit tuşind şi lacrimând pe uşa din spate, în luminile

farurilor autospecialei carabinierilor care au cerut imediat întări, când şi-au dat seama de situaţie. În scurt timp, zona a fost invadată de maşini ale poliţiei şi carabinierilor, ambulanţe, chiar şi o maşină a Protecţiei Civile, al cărei personal s-a străduit să împartă pături, haine şi băuturi nefericitelor victime. Cătuşele nu au întârziat să cadă la mâinile lui Delirium şi Leonardo Gerbilli. Cred că toţi ceilalţi au fost reţinuţi, fiecare încercând să explice concis motivele sale unui tip îmbrăcat în civil, care trebuie să se fi ocupat de anchetă. Când un poliţist în uniformă i-a raportat ceva acestuia, Carla Caporalini era şi ea încătuşată, mi-am frecat mâinile cu satisfacţie şi am închis legătura. Totul decursese conform planului, mă puteam considera pe deplin mulţumită. În exact şapte zile, răzbunarea mea fusese îndeplinită.

EPILOG

Răzbunarea poate avea uneori şi căi transversale, poate implica indivizi care nu au nimic de-a face cu drama originară. Astfel, aşa cum toţi purtăm cu noi păcatul lui Adam şi al Evei, chiar şi o persoană obişnuită, întâlnită pe stradă, poate deveni ţap ispăşitor într-o situaţie pentru care nu poartă nicio vină. Şi tocmai pentru că nimeni nu este scutit de păcat şi de vinovăţie, oricine poate fi tras la răspundere.

Mă bucurasem ca niciodată în viaţă de ţigara pe care o aprinsesem la sfârşitul acelei seri memorabile, cel puţin din câte îmi amintesc. M-am retras în cameră şi am căzut într-un somn adânc. Cu puţin timp înainte, centrul operativ al carabinierilor mă sunase din nou, explicându-mi în câteva cuvinte ce se întâmplase în căsuţa mea, precizând că mă considerau neimplicată în fapte, dar că, din obligaţie pur formală, voi fi chemată să depun mărturie în zilele următoare, pentru a obţine informaţiile pe care le deţineam în vederea anchetei.

A doua zi dimineaţă, după o noapte de somn bun, primul lucru pe care l-am făcut a fost să merg la chioşcul pentru a cumpăra ziarele, atât cele locale, cât şi cele naţionale. Toate relatau ştirea, acordându-i un spaţiu mai mult sau mai puţin amplu.

„PETRECERE ÎNTR-O VILĂ DE LUX CU SEX ŞI DROGURI – Un important agent imobiliar din Recanati folosea proprietăţile lăsate la dispoziţia sa de proprietarii legitimi pentru a organiza petreceri cu sex şi droguri cu personalităţi bogate din mediul cultural şi politic. Prinşi în flagrant delict de carabinierii de la postul local, care au reuşit să aresteze pe cei implicaţi, era titlul din Curierul de Seară, urmat de un articol detaliat.

Articolul care mi-a dat cea mai mare satisfacție a fost cel care a apărut în pagina de ştiri locale din Macerata Resto del Carlino. Articolul era pe o pagină întreagă cu fotografii, cu numele şi prenumele persoanelor implicate, care fuseseră găsite de poliție în „Vila seratelor erotice". Articolul nu a evitat să facă ironii sarcastice la adresa faptului că politicienii şi personalitățile importante nu se pot abține de la anumite vicii. În acest caz, deci, implicarea unui fost prim-ministru, întrucât în casă se aflau un politician şi o prostituată minoră, a fost flagrantă. Pe scurt, oaspeții, invitați şi întreținuți de doamna Carla Caporalini, proprietara unei importante agenții imobiliare, au putut să se bucure din belşug de droguri, inclusiv de droguri tari, să facă sex între ei sau să profite de serviciile oferite de prostituate tinere, puse la dispoziție de Antonio Zocchi, cunoscut în mediile interlope sub pseudonimul Delirium. Traficul de droguri şi exploatarea prostituției infantile au fost acuzațiile grave pentru acesta din urmă, o lovitură foarte norocoasă, potrivit anchetatorilor, de a-l fi prins în mijlocul petrecerii. De fapt, poliția şi carabinierii îl urmăreau de mult timp, fără a reuşi să îl prindă vreodată. Acuzațiile au fost grele şi pentru agentul imobiliar: deturnare de fonduri, fraudă în formă agravată şi asociere criminală. Leonardo Gerbilli a fost arestat sub acuzația de posesie de pornografie infantilă în scop de profit şi, de asemenea, pentru conspirație criminală. El a fost considerat, de fapt, un complice al Carlei Caporalini, care a organizat petrecerile şi l-a chemat pe prietenul său fotograf pentru înregistrări video. Materialul dur astfel obținut ar fi fost folosit pentru a-i şantaja pe cei care apăreau sau încărcau pe site-urile porno cu plată. Acuzațiile pentru participanții la petreceri au fost mai uşoare, dar s-a considerat că aceştia au fost induşi în eroare de trioul Zocchi – Gerbilli – Caporalini. Au fost aduse diverse acuzații împotriva cunoscutei scriitoare

Aurora Centofanti, a scriitorului şi politicianul de carieră Paolo Biondi şi a inspectorului şef Tonino Della Valle, originar din Recanati, dar aflat în serviciu la secția de poliție Porta Nuova din Torino, în aşteptarea unei promovări la gradul de comisar, care, cu siguranță, nu va veni niciodată. Senegaleza A. H., în vârstă de doar 15 ani, a fost încredințată serviciilor sociale. Fusese obligată să se prostitueze de la vârsta de 12 ani, imediat ce ajunsese în Italia. Acum era nevoie de a găsi o instituție adecvată care să o protejeze şi să o împiedice să cadă din nou în acel abis din care fusese salvată, din fericire.

Trecuseră deja patru ani de la acea seară fatidică. Mă mutasem între timp în Ancona, într-un apartament elegant în centru, la mică distanță de port. Puteam trăi liniştită, fără a fi nevoită să lucrez, datorită faptului că eram parte vătămată în procesul împotriva Carlei Caporalini. Procurorul general a recunoscut că mi-am lăsat cu bună credință căsuța la deplina dispoziție a agenției imobiliare, care, fără ştirea mea, a făcut lucrări în localul unde se țineau petrecerile VIP. Prin urmare, în cadrul procesului, mi s-a acordat o despăgubire de către Agenția Imobiliară Caporalini, practic de către Carla, de aproximativ şapte sute de mii de euro. Eliberată din închisoare după câțiva ani, ea s-a pomenit practic redusă la trotuar, nu avea la cine să apeleze şi nicio casă în care să se refugieze. Toată lumea îi întorsese spatele, rudele şi prietenii deopotrivă. Considerând justiția responsabilă pentru eşecul ei, într-o dimineață s-a dus în piața din fața cazărmii carabinierilor, s-a stropit cu benzină şi şi-a dat foc. Salvată de soldații care au stins flăcările cu stingătoarele, a fost transportată cu elicopterul la centrul de persoane arse din Verona, unde a murit după două zile, fără a-şi recăpăta cunoştința. Îşi găsise astfel sfârşitul pe care i-l rezervasem în visul meu.

Tonino fusese dat afară din poliție și, neavând un loc de muncă, rătăcea pe străzile din Torino printre vagabonzi și beți. Neavând un venit, se hotărâse să trăiască pe străzi, mâncând din pomană, îmbătându-se și uneori drogându-se. Într-o dimineață, i-au găsit cadavrul în mijlocul unui tufiș mare de oleandri într-un parc de la periferia orașului Torino. Cazul a fost clasat ca „moarte prin supradoză”, dar, de fapt, nu s-a făcut niciodată lumină asupra cauzei reale a morții sale: sinucidere, reglare de conturi pentru că nu a plătit doza la traficant, cine știe? Nimănui nu i-a mai păsat de el.

În schimb, Aurora Centofanti și Paolo Biondi păreau să fi renăscut din propria cenușă, într-un fel sau altul. După o perioadă de tăcere, Centofanti reîncepuse să publice romane și, datorită notorietății pe care i-o dăduse afacerea, semnase un contract bun cu o editură cunoscută, cu care se angajase să publice un roman la fiecare trei luni pentru seria dedicată erotismului. Se pare că devenise deosebit de bună la acest gen, iar cărțile ei se aflau în fruntea clasamentelor.

În ceea ce-l privește pe Paolo, zicala conform căreia un politician este un strungar și, din timpuri imemoriale, încearcă întotdeauna să sară în căruța învingătorilor, se potrivea cu felul său de a fi. Dat afară din partidul său, colindase Ancona în căutarea unor noi relații politice și, în cele din urmă, găsise câteva. Se promovase ca fondator al unei liste civice și se prezentase la alegerile locale pentru funcția de primar al orașului Ancona. Evident, nu câștigase, dar, cu toate acestea, era o figură vizibilă în oraș. Îl urmăream cu atenție și îl văzusem adesea luând un aperitiv sau o cafea, așezat la o masă în aer liber, într-un bar din apropierea havuzului cu treisprezece guri, uneori singur, alteori în compania unor oameni de afaceri sau politicieni.

După ce a încetat să mai sune câteva clipe, telefonul mobil, aflat în geanta de la piciorul patului, şi-a reluat sunetul insistent. Am făcut un efort supraomenesc şi, bâjbâind, l-am recuperat.

„Manu, sunt Paolo. Trebuie să te văd din nou. Am nevoie să te văd, după tot ce s-a întâmplat aseară."

Urmându-mi cursul acțiunii, ar fi trebuit să-i răspund că nu mi se întâmplase absolut nimic, dar în schimb am zis: „Vicolo del Pesco numărul 13, pe sonerie este scris numele meu."

În timp ce aşteptam cu nerăbdare să sune soneria, mi-am dat seama că în acel moment Emanuela „Cea Capricioasă" era moartă pentru totdeauna. Nu mai exista Emanuela care trebuia să satisfacă întocmai toate capriciile ei, rămăsese doar Emanuela Brandimarti, o femeie fragilă care avea nevoie de afecțiune, de iubire, de căldură umană, de a fi consolată pentru înfrângerile ei şi uşurată de temerile ei. Iar singura persoană capabilă să o facă să se simtă în sfârşit adevărata „Emanuela" era pe cale să sune la uşa ei.

Pierdusem, da, după patru ani, Paolo era din nou învingător. Dar acum era bine aşa.

Emanuela, 31 Decembrie 2014

Cuprins

PROLOG
CAPITOLUL 1
CAPITOLUL 2
CAPITOLUL 3
CAPITOLUL 4
CAPITOLUL 5
CAPITOLUL 6
CAPITOLUL 7

EPILOG